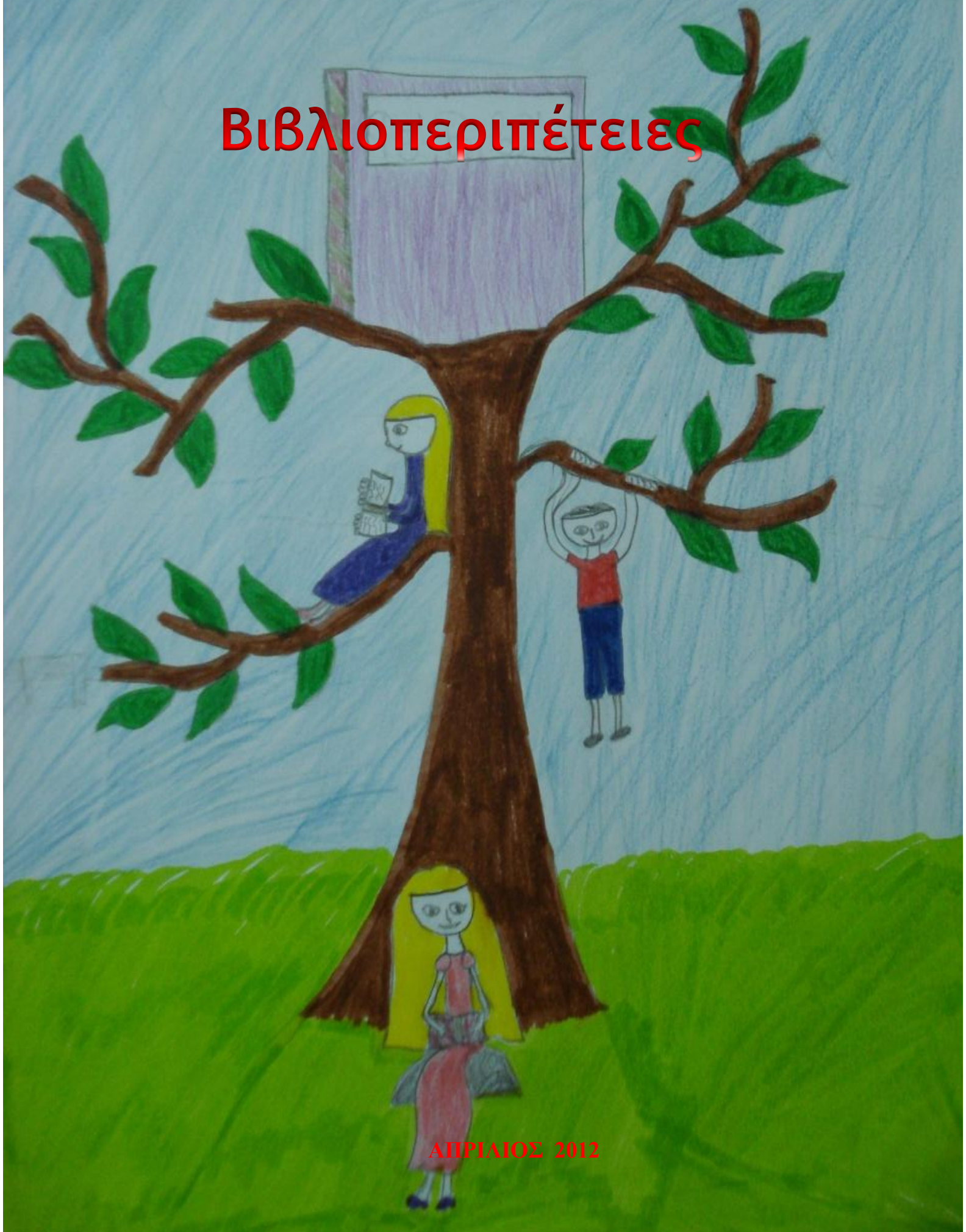

12^ο Δημοτικό Σχολείο Περιστερίου

Βιβλιοπεριπέτειες

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2012

Όσο ένα βιβλίο δεν έχει διαβαστεί, δεν υπάρχει. Ή μάλλον υπάρχει κατά το ήμισυ, σαν μια παρτιτούρα μουσικής που δεν έχει εκτελεστεί.

Απρίλιος 2012

Πρόλογος

Στα πλαίσια του προγράμματος της φιλιαναγνωσίας και της ευέλικτης ζώνης, στο σχολείο μας πραγματοποιήθηκε ένα σύνολο δραστηριοτήτων για το βιβλίο με σκοπό την επαφή των παιδιών με το λογοτεχνικό βιβλίο, την ανάπτυξη της κριτικής και δημιουργικής σκέψης, τη δραστηριοποίηση της φαντασίας τους, την καλλιέργεια της γλωσσικής τους έκφρασης αλλά και τον εμπλουτισμό της αισθητικής τους καλλιέργειας.

Τα παιδιά συμμετείχαν σε ομαδικές και ατομικές δραστηριότητες που πραγματοποιήθηκαν από τον Ιανουάριο έως τον Απρίλιο και πήραν μέρος όλες οι τάξεις.

Ζωγράρισαν για το βιβλίο και τη βιβλιοθήκη. Πήραν μέρος στο διαγωνισμό ποιήματος και παραμυθιού με ελεύθερο θέμα. Πέρα από τις κοινές εργασίες κάθε τμήμα ανέλαβε και μία ξεχωριστή την οποία διαπραγματεύτηκε όπως νόμιζε καλύτερα.

Συγκεκριμένα το Α₁ έγραψε το παραμύθι *«Πώς να είναι το σχολείο; Τι να κάνουν εκεί;»* και κάθε παιδί εικονογράφησε το δικό του βιβλίο.

Το Α₂ έγραψε και εικονογράφησε ένα δικό του παραμύθι, τις *«Περιπέτειες της Φρουνέλας και του Μάλο»*, «διαβάζοντας» εικόνες και στοιχεία από το παραμύθι «Μια κόκκινη κλωστή κι ένα παρδαλό νησί» της Λιάνας Δενεζάκη.

Και τα δύο τμήματα της Α΄ τάξης, αφού επεξεργάστηκαν το παραμύθι *«Cookie land»*, ζωγράρισαν εικόνες του στο μάθημα των Αγγλικών.

Το Β₁ δημιούργησε και εικονογράφησε το παραμύθι *«Η χώρα των Γραμμών»*.

Το Β₂ έγιναν συγγραφείς και εικονογράφοι του παραμυθιού *«Ο νάνος και ο πειρατής»*.

Ολόκληρη η Β΄ τάξη έμαθε το παιχνιδοτράγουδο *«Ντίλι ντίλι»*, και την ώρα των Αγγλικών έγραψε και ζωγράφισε για το βιβλίο *«The ugly duckling»*.

Το Γ₁, αφού διάβασε και επεξεργάστηκε μια σειρά από παραμύθια του Άντερσεν, έφτιαξε μια παραμυθοσαλάτα με τίτλο *«Μπερδεμένες ιστορίες»*.

Το Γ₂ ασχολήθηκε με το βιβλίο «*Μια κόκκινη κλωστή κι ένα παρδαλό νησί*» της Λιάνας Δενεζάκη πραγματοποιώντας διάφορες γλωσσικές και καλλιτεχνικές δραστηριότητες και το οποίο στο τέλος δραματοποίησε και παρουσίασε ως θεατρικό έργο. Την ώρα των Αγγλικών, αφού χωρίστηκαν σε ομάδες, δημιούργησαν και εικονογράφησαν τρία διαφορετικά παραμύθια.

Το Δ₁ έγραψε και εικονογράφησε την «*Ιστορία ενός ποντικού*».

Το Δ₂ φαντάστηκε και έγραψε για την ιστορία ενός «*Λεωφορείου που έγινε βιβλιοθήκη*».

Το Ε₁ αποτέλεσε την χορωδία της γιορτής μας, ενώ τα δύο τμήματα της Στ' τάξης ασχολήθηκαν με τη ζωή και το έργο του Γεωργίου Βιζυηνού και το διήγημα «*Το μόνο ταξίδι της ζωής μου*».

Η πιο εντυπωσιακή σε αποτέλεσμα δραστηριότητα όμως που υλοποιήθηκε, ήταν η συγγραφή και εικονογράφιση ενός παραμυθιού από όλες τις τάξεις του σχολείου μας.

Στο πρώτο τμήμα που κλήθηκε να γράψει, δόθηκε ένα κείμενο ημιτελές, που αποτελούσε και την αρχή της ιστορίας. Κάθε τμήμα στη συνέχεια έπρεπε να συνεχίσει την ιστορία από το σημείο όπου την είχε αφήσει το προηγούμενο τμήμα. Έτσι ολοκληρώθηκε το κείμενο του παραμυθιού. Στη συνέχεια, αφού γράφτηκε στον υπολογιστή και χωρίστηκε σε μικρότερα κομμάτια, δόθηκε και πάλι στα παιδιά για να εικονογραφηθεί. Το αποτέλεσμα αυτής προσπάθειας μοιραζόμαστε μαζί σας τώρα.

Αυτό όμως που δεν θα μπορούσαμε να μοιραστούμε είναι όσα ζήσαμε όλοι μας εδώ και τρεις μήνες. Το σχολείο μας πραγματικά είχε μεταμορφωθεί σε ένα πολύβουο μελίσσι. Η ομαδικότητα, η συντροφικότητα, η συνεργασία, τα γέλια, οι χαρές, τα αστεία αλλά και τα σοβαρά είναι αυτά που θα θυμόμαστε πάντα.

Η Διευθύντρια
και ο
Σύλλογος Διδασκόντων

Βράδυ Παρασκευής και το φεγγάρι παίζει με τα σύννεφα κρυφτό στον ουρανό. Ύστερα καθρεφτίζεται στις λιμνούλες που έχουν σχηματισθεί στην αυλή του σχολείου από την απογευματινή βροχή. Ξαφνικά το βλέμμα του τραβά μια κλειστή πόρτα και ο θόρυβος που ακούγεται από μέσα. Πλησιάζει, κρυφοκοιτάζει από τη χαραμάδα και βλέπει...

- Εμείς είμαστε πιο χρήσιμα βιβλία, φώναζε μια χοντρούλα εγκυκλοπαίδεια. Από εμάς μπορείς να μάθεις χίλιες δυο πληροφορίες για όλο τον κόσμο.

- Τι λες, καλέ, εκεί; Εμείς είμαστε πιο χρήσιμοι. Μας ανοίγουν τα παιδιά και μαθαίνουν ένα σωρό πράγματα για την ιστορία του τόπου τους αλλά και όλου του κόσμου. Και μυθολογία και ιστορία της αρχαίας Ελλάδας και ό,τι άλλο θέλεις. Κι όλοι ξέρουν πόσο σημαντικό είναι να γνωρίζεις ιστορία.

- Ναι, όλο να μάθουν, να μάθουν... Και η διασκέδαση, πού είναι η διασκέδαση, παρακαλώ; Όλη μέρα τα παιδιά διαβάζουν, γράφουν, μαθαίνουν. Δε νομίζετε πως είναι πολύ σημαντικό να διασκεδάζουν και λίγο; Με μας ξεφεύγουν από τα μαθήματα. Διαβάζουν ανέκδοτα, σπαζοκεφαλιές, γλωσσοδέτες και ένα σωρό άλλο παιχνίδια.

- Και με μας δε διασκεδάζουν νομίζετε τα παιδιά; Ανοίγουν τις σελίδες μας και χάνονται στον κόσμο της περιπέτειας. Και όλοι γνωρίζουν ότι τα παιδιά αγαπούν πολύ τις περιπέτειες και τη φαντασία...

Η φασαρία όσο πήγαινε και γινόταν μεγαλύτερη. Το φεγγάρι έσκυψε λίγο ακόμα. Μια χοντρή περίεργη φωνή πήρε το λόγο και φώναξε δυνατά:

- Κύριοι συνάδελφοι, κύριοι συνάδελφοι σταματήστε δια ολίγον. Έχω την πεποίθησιν ότι αδίκως φωνασκείτε. Διαπληκτιζόμεθα δια το ποίος είναι χρησιμότερος και πιο αρεστός εις τους μαθητάς, αλλά λησμονείτε κάτι πολύ σημαντικόν. Εδώ και πολύν καιρόν σκονιζόμεθα εις τα ράφια της βιβλιοθήκης και ουδείς ενδιαφέρεται δια κάποιον εξ ημών.

Φωνές επιδοκιμασίας ακούστηκαν από παντού.

- Έχει δίκιο το λεξικό. Για να μην πούμε ότι και όταν κάποιο παιδί έρχεται να δανειστεί κάποιον από εμάς, οι υπόλοιποι τον χαιρετούμε και δεν ξέρουμε αν θα τον ξαναδούμε, είτε ένα παραμύθι.

- Θυμάστε τότε που είχαν δανειστεί το βιβλίο με τα ζώα; Γύρισε και του είχαν ξεκολλήσει κάμποσες σελίδες. Ευτυχώς που υπάρχουν και καλά παιδιά και προσπάθησαν να τις ξανακολλήσουν. Αλλά τι τα θες, έμεινε ανάπηρο, είτε το βιβλίο με τα τραγούδια.

- Αμ εγώ τι να πω; ακούστηκε μια ψιλή φωνούλα από το βάθος της βιβλιοθήκης στο κάτω ράφι. Ήμουν ένα βιβλίο με τόσο όμορφες ζωγραφιές και ήμουν τόσο χαρούμενο όταν ήρθαν να με δανειστούν! Όταν γύρισα όμως... Με είχαν μουντζουρώσει τόσο πολύ που ο υπεύθυνος της βιβλιοθήκης με έβαλε στην άκρη και τώρα τρέμω κάθε μέρα μήπως με πετάξουν.

- Τι τα θέλουμε. Ίσως να είναι και καλύτερα που δεν έρχονται και τόσο πολλά παιδιά να δανειστούν κάποιο από εμάς. Έτσι έχουμε περισσότερες πιθανότητες να ζήσουμε, είτε το βιβλίο των μύθων.

- Ναι, αλλά τι νόημα έχει η ύπαρξή μας, αν κανείς δε μας δίνει σημασία; είτε το βιβλίο με τις παραβολές του Χριστού.
- Έχω να σας κάνω μια πολύ σοβαρή πρόταση, είτε το βιβλίο με τις περιπέτειες του Τομ Σόγιαρ.
- Είμαστε όλο αυτιά! απάντησαν όλοι μαζί με μια φωνή.
- Να κάνουμε την επανάστασή μας! Να φύγουμε! Να πάμε να γνωρίσουμε τον αληθινό κόσμο. Να γνωρίσουμε από κοντά όλα αυτά που μαθαίνουν οι άλλοι από εμάς. Μακριά από τα κακομαθημένα παιδιά.
- Ναι, έτσι κι αλλιώς δε νομίζω ότι θα λείψουμε σε κανέναν! Να φύγουμε, να φύγουμε! Εδώ δε μας υπολογίζουν!

- Ναι, ναι, να φύγουμε! Απόψε που έχει και φεγγάρι, να βλέπουμε!
- Ναι, ναι! ακούστηκαν φωνές από παντού και η φασαρία έγινε ακόμα πιο μεγάλη.
- Ωραία τα λέτε, φίλοι μου, αλλά πού θα πάμε; είπε η εγκυκλοπαίδεια που την πονούσαν και λίγο τα πόδια της από το βάρος.
- Αλήθεια πού θα πάμε; Δεν έχουμε βγει ποτέ από εδώ μέσα, είπαν όλα μαζί.
- Κυρίες και κύριοι η λύση είναι μέσα μου, είπε μια βροντερή φωνή. Όλοι γύρισαν με μια ματιά προς το μέρος της φωνής. Ήταν ένας μεγάλος γεωγραφικός άτλαντας.

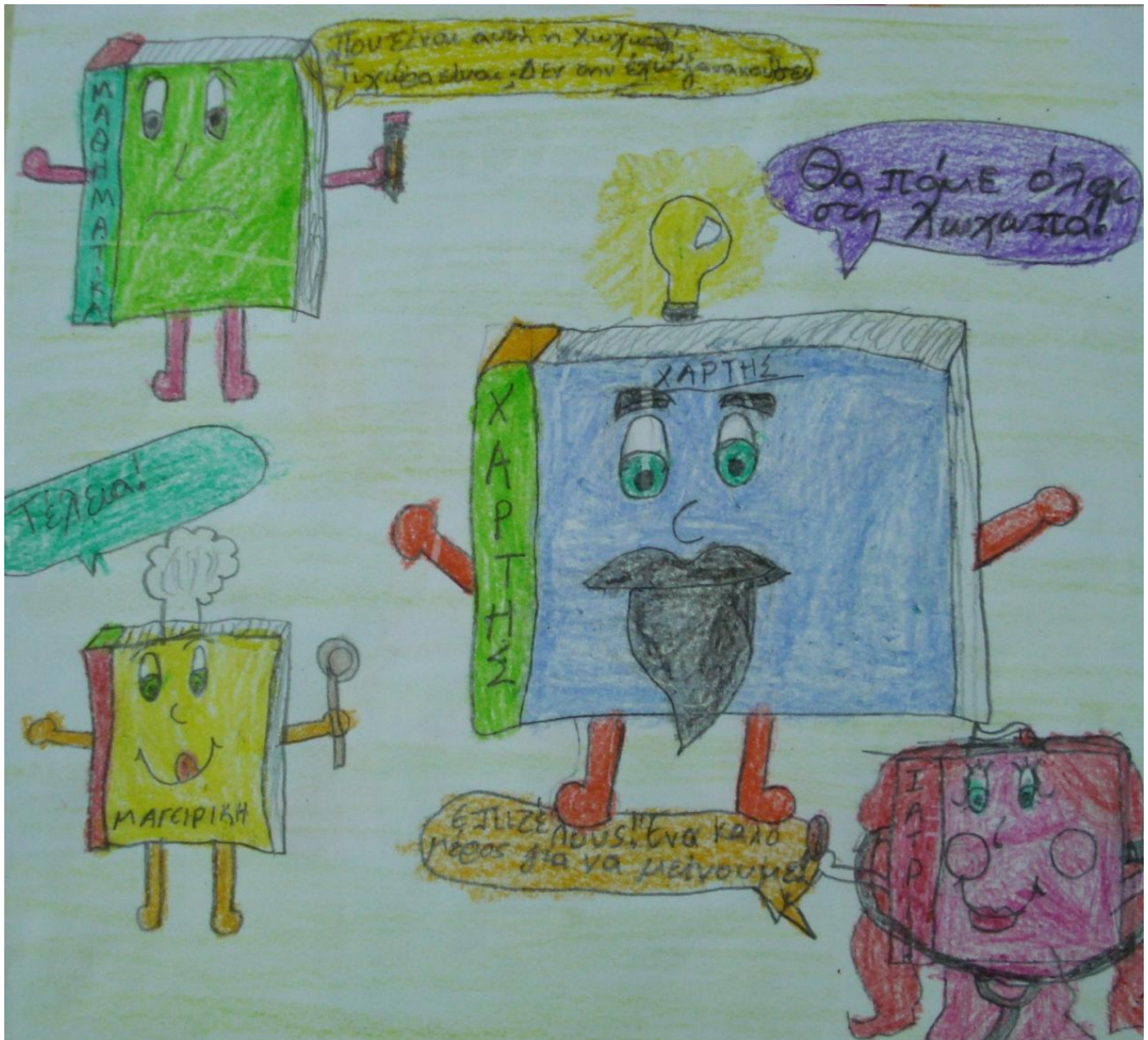
- Γνωρίζω όλη την Ελλάδα απ' έξω και ανακατωτά. Και έχω και χάρτη της πόλης. Δε θα δυσκολευτούμε. Απόφαση χρειάζεται.

- Καλώς ομιλείτε, αξιαγάπητε συνάδελφε, είτε το λεξικό. Εμπρός, κυρίες και κύριοι. Ας δραπετεύσομεν από τα βάρβαρα παιδικά χέρια. Ελευθερία ή θάνατος, όπως έλεγαν και οι πρόγονοι των Ελλήνων!!!

Κι άρχισαν τα βιβλία να κατεβαίνουν από τα ράφια...

Με μεγάλη ανυπομονησία άνοιξαν την πόρτα και βγήκαν έξω. Για πρώτη φορά είδαν τον κόσμο πέρα από τα τζάμια των παραθύρων. Από ψηλά το φεγγάρι κοίταζε απορημένο.

- Ωραία φύγαμε. Πού θα πάμε όμως; ρώτησε ένα βιβλίο.
- Να συμβουλευτούμε το χάρτη, φώναξαν όλα μαζί.
- Λοιπόν, παιδιά, έχω μια καταπληκτική ιδέα, τους είπε εκείνος. Θα πάμε στη Χωχωπά.
- Πού είναι αυτή η Χωχωπά; Τι χώρα είναι; Δεν την έχω ξανακούσει, διαμαρτυρήθηκε ένα βιβλίο με ασκήσεις μαθηματικών.
- Η Χωχωπά είναι η Χώρα Χωρίς Παιδιά, απάντησε ο χάρτης. Εκεί εμείς τα βιβλία θα είμαστε ευτυχισμένα και δε θα κινδυνεύουμε από μουντζουρώματα ούτε από σκισίματα. Θα νιώθουμε ασφάλεια.

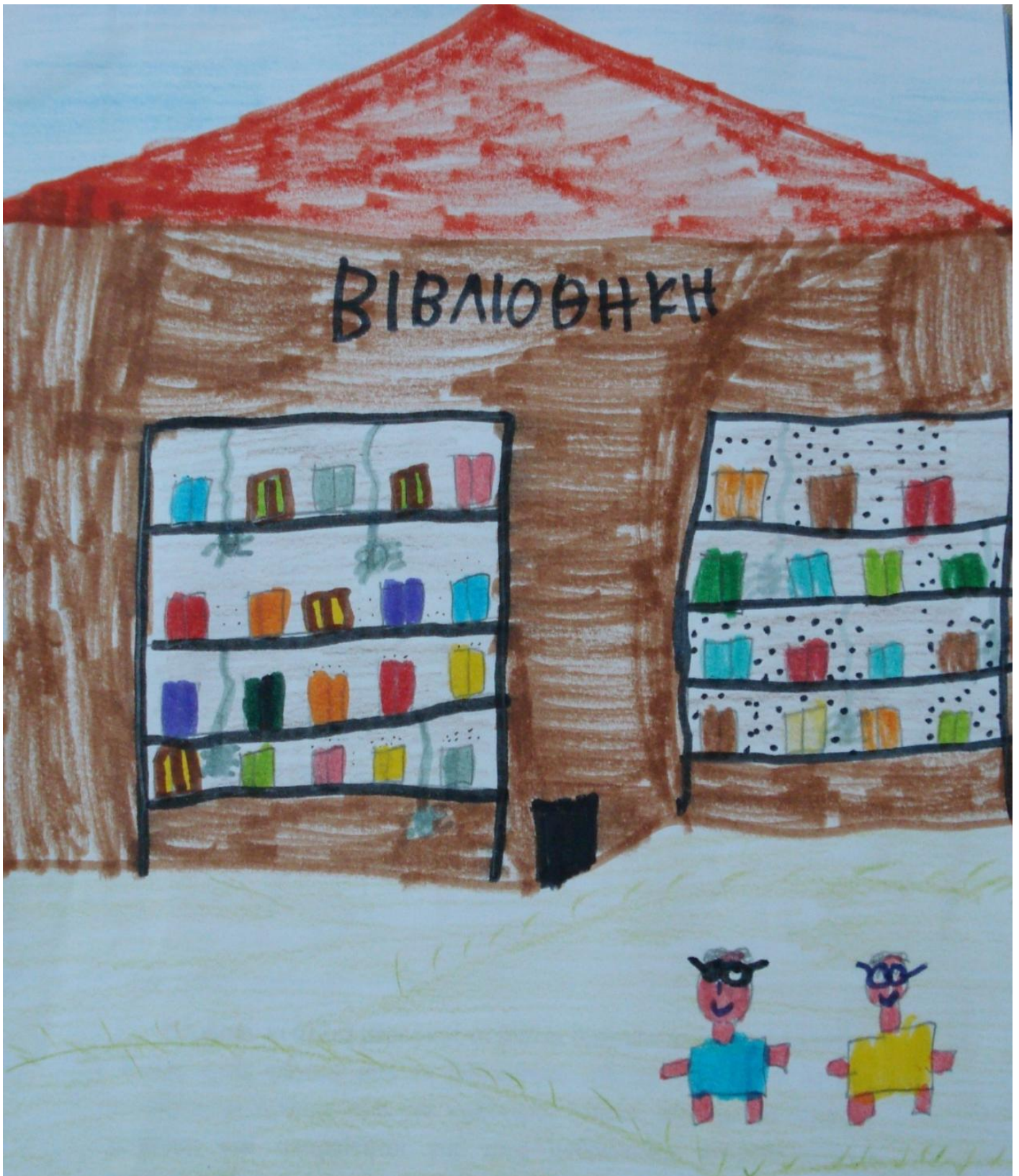
Η ιδέα τούς άρεσε πολύ και όλα φώναξαν με μια φωνή: «Ζήτωωω!!!» και ξεκίνησαν για το μακρινό τους ταξίδι.

Η χοντρούλα εγκυκλοπαίδεια συνεχώς διαμαρτυρόταν γιατί δεν μπορούσε να περπατήσει και κουραζόταν. Τότε το βιβλίο με τα αθλήματα που ήταν πολύ γυμνασμένο την πήρε στην πλάτη του.

Πέρασαν από χωράφια, από δάση, ποτάμια και βουνά κι επιτέλους έφτασαν στη Χωχωπά.

Η Χωχωπά, η χώρα χωρίς παιδιά, ήταν μια απέραντη βιβλιοθήκη με χιλιάδες βιβλία και γέρους σοφούς που περπατούσαν και συζητούσαν συνέχεια. Τα βιβλία τακτοποιήθηκαν στα ράφια τους και περίμεναν κάποιο σοφό να τα ανοίξει.

Πέρασαν μέρες και μέρες χωρίς κανείς σοφός να ενδιαφερθεί γι' αυτά. Άρχισαν και πάλι να σκονίζονται. Ένωσαν πλήξη και ανία...

- Πέρασαν κι άλλες μέρες και τα βιβλία άρχισαν να δυσανασχετούν.
- Καλά, εμείς φύγαμε από τη βιβλιοθήκη του σχολείου γιατί δε μας πρόσεχαν κι ήρθαμε εδώ για καλύτερα. Μήπως πάψαμε να είμαστε χρήσιμοι και απαραίτητοι για τους ανθρώπους; αναρωτήθηκε η εγκυκλοπαίδεια.
 - Δυστυχώς, κύριοι συνάδελφοι, είμεθα άτυχοι. Όπως φαίνεται επιλέξαμεν λάθος χώραν δια να επισκεφθώμεν. Εις τη Χωχωπά είναι όλοι σοφοί και τα γνωρίζουσιν όλα. Επομένως είμεθα άχρηστοι δι' αυτούς, είπε λυπημένα το λεξικό.
 - Να φύγουμε τότε, επενέβη το βιβλίο με τα ζώα. Τι καθόμαστε εδώ;
 - Και πού να πάμε; ρώτησε το μικρό μουντζουρωμένο βιβλίο.

- Λοιπόν, νομίζω πως κάτι σκέφτηκα, απάντησε το βιβλίο με τις εφευρέσεις. Χθες το απόγευμα άκουσα τη συζήτηση μιας παρέας σοφών που κάθονταν κάτω από το ράφι μου. Συζητούσαν για την αξία μας και μάλιστα ένας από αυτούς είπε ότι είμαστε πολύ χρήσιμοι και πως χάρη σε μας έγιναν σοφοί. Έπειτα ένας άλλος συμπλήρωσε σκεπτικός ότι στις μέρες μας κινδυνεύουν οι άνθρωποι να μείνουν χωρίς χαρτί και άρα χωρίς καινούργια βιβλία γιατί κινδυνεύουν τα δάση της Γης από πυρκαγιές και τους ξυλοκόπους που κόβουν πολλά δέντρα. Μου φάνηκε πολύ ενδιαφέροντα αυτά που έλεγαν και έστησα σελίδα, για να ακούσω κι άλλα.
- Και; Είπαν κάτι που να μας αφορά; Τι σχέση έχουμε εμείς με τα δέντρα; ρώτησε γεμάτο περιέργεια το βιβλίο των αποριών.

- Μη βιάζεσαι, φίλε μου. Ένας γερο - σοφός με μια μακριά γενειάδα τούς εξηγούσε πώς από ένα δέντρο γίνεται το χαρτί και πώς από το χαρτί, όπως όλοι γνωρίζουμε, εμείς τα βιβλία.
- Ωραία, και λοιπόν; ανυπομονούσαν τα βιβλία.
- Ε, λοιπόν, προτείνω να πάμε να γνωρίσουμε από κοντά τους ... προγόνους μας, τα δέντρα! Να μιλήσουμε μαζί τους, να τους πούμε τα βάσανά μας, να μας πουν τα δικά τους.
- Ναι, ναι φώναξαν όλα τα βιβλία μαζί. Τέλεια ιδέα! Πάμε στο δάσος αμέσως!

Ο χάρτης γίνεται για άλλη μια φορά οδηγός και τα βιβλία χαρούμενα ξεκινάνε για το δάσος. Πριν προλάβουν όμως να βγουν από τα σύνορα της Χωχωπά, μια ξαφνική καταιγίδα αρχίζει. Πανικόβλητα τα βιβλία δεν ξέρουν τι να κάνουν. Βλέπετε το νερό δεν είναι και πολύ φιλικό απέναντί τους!

- Τη λύση την έδωσε αυτή τη φορά το βιβλίο με τα μαγικά κόλπα.
- Μην ανησυχείτε! Θα βγάλω από τη 10^η σελίδα μου τη μαγική ομπρέλα που γίνεται όσο μεγάλη χρειάζεται και θα σταθούμε όλοι από κάτω μέχρι να σταματήσει η βροχή. Όταν σταμάτησε η βροχή, συνέχισαν το δρόμο τους για το δάσος.

Φτάνοντας στο μεγάλο δάσος, άκουσαν κάποιους περίεργους ψιθύρους χωρίς να βλέπουν κανέναν και τρόμαξαν πολύ. Τότε το βιβλίο των φυτών τους καθησύχασε λέγοντάς τους ότι δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι πρόγονοί τους, τα δέντρα, που τους καλωσορίζουν στο σπίτι τους.

Έτσι τις επόμενες ημέρες τα βιβλία εγκαταστάθηκαν στο δάσος και έφτιαξαν τα βιβλιόσπιτά τους πάνω στα κλαδιά των δέντρων. Επιτέλους ήσαν ευτυχισμένα. Ξυπνούσαν με τα κελαηδήματα των πουλιών και κουβέντιαζαν ως αργά το βράδυ με τα δέντρα για την καταγωγή τους και ένα σωρό άλλα ενδιαφέροντα πράγματα.

- Οι άνθρωποι δεν προσέχουν ούτε και τα δάση, αφού πετούν σκουπίδια όταν πηγαίνουν περίπατο, και το χειρότερο βάζουν φωτιές για να κάνουν οικόπεδα και πολυκατοικίες. Ακόμα για να φτιαχτούν τα βιβλία πρέπει πρώτα να πεθάνουμε εμείς τα δέντρα και με αυτόν τον τρόπο καταστρέφονται τα δάση σ' όλη τη Γη, είτε μια αιωνόβια γέρικη βελανιδιά. Αυτό φυσικά δημιουργεί τεράστια προβλήματα στους ίδιους.

- Και ξεχνούν ότι μια εύκολη λύση είναι η ανακύκλωση, δηλαδή να χρησιμοποιούν ξανά τα χαρτιά που δεν τους χρειάζονται πια, εξήγησε ένας μεγάλος πλάτανος.
- Δηλαδή, πετάχτηκε το μικρό μουντζουρωμένο βιβλίο με τις ζωγραφιές, θα μπορούσα να γίνω κι εγώ καινούργιο με αυτή την ανακύκλωση που λες;
- Φυσικά. Θα μπορούσες να γίνεις πολλά πράγματα όπως βιβλίο, χαρτόκουτο, πολύχρωμο χαρτί
- Μα τι φωνές είναι αυτές που ακούγονται; ρώτησε το βιβλίο με τα αθλήματα.

- Είναι άνθρωποι που έχουν έρθει να κάνουν πικ νικ, απάντησε η βελανιδιά. Θα παίξουν τα παιδιά τους, θα ξεκουραστούν στον ίσκιο μας, θα φάνε και στο τέλος της ημέρας θα φύγουν ευχαριστημένοι αφήνοντας για δώρα τα σκουπίδια τους!

Συνέχισαν έτσι αμέριμοι τη συζήτηση μέχρι που τρομαγμένες φωνές έφτασαν στα αυτιά τους, ενώ ζώα και πουλιά έτρεχαν δεξιά κι αριστερά σαν τρελά.

- Βοήθεια! Βοήθεια! Φωτιά! Φωτιά!
- Οι άνθρωποι δεν πρόσεξαν και έβαλαν και πάλι φωτιά!
- Τρέξτε να σωθείτε!

- Γρήγορα, φίλοι μου. κατεβείτε από τα κλαδιά μας και τρέξτε να σωθείτε! Εμείς δεν μπορούμε να κουνηθούμε από τη θέση μας. Είμαστε καταδικασμένοι αν δεν προλάβουν οι πυροσβέστες. Φύγετε εσείς να γλιτώσετε όσο είναι καιρός, είπε με μια ανάσα ο πλάτανος.

Η φωτιά είχε ήδη φτάσει απειλητικά προς το μέρος τους. Φυσούσε δυστυχώς ένα δυνατό αεράκι. Τα βιβλία πανικοβλημένα και φωνάζοντας κατέβαιναν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν από τα δέντρα. Είχαν καταφέρει να απομακρυνθούν τα περισσότερα και έτρεχαν βιαστικά πέρα από το δάσος προς το ποταμάκι που υπήρχε λίγο πιο κει.

Την τελευταία όμως στιγμή το βιβλίο με τα ταξίδια στο διάστημα δεν πρόσεξε και το εξώφυλλό του πιάστηκε στο κλαδί του πλάτανου. Όσο κι αν προσπαθούσε να ξεκολλήσει δεν κατάφερε παρά να σκίζεται και να πονά πολύ. Οι φλόγες πλησίαζαν τρομακτικές. Ο καπνός το έκανε να κλαίει. «Ηρθε το τέλος μου», σκέφτηκε και αγκάλιασε τον πλάτανο για να πάρει θάρρος.

Μα, ποιος το τραβά; Νιώθει το εξώφυλλό του να ελευθερώνεται. Κάποιος το σηκώνει στα δυνατά του χέρια και το κατεβάζει με γρήγορα βήματα από το δέντρο. Δεν μπορεί να δει τίποτα...

Σιγά σιγά αρχίζει να ξεχωρίζει τι γίνεται γύρω του. Ήταν το βιβλίο με τα αθλήματα που για άλλη μια φορά βοηθούσε κάποιον από τους φίλους του. Πατώντας γερά στις σελίδες του ακούμπησε απαλά το φοβισμένο βιβλίο στο έδαφος. Είχαν σωθεί όλοι! Την ώρα, μάλιστα, που απομακρύνονταν από το δάσος άκουσαν σειρήνες και φωνές. Ευτυχώς οι πυροσβέστες θα έκαναν ό,τι μπορούσαν για να σωθούν τα δέντρα.

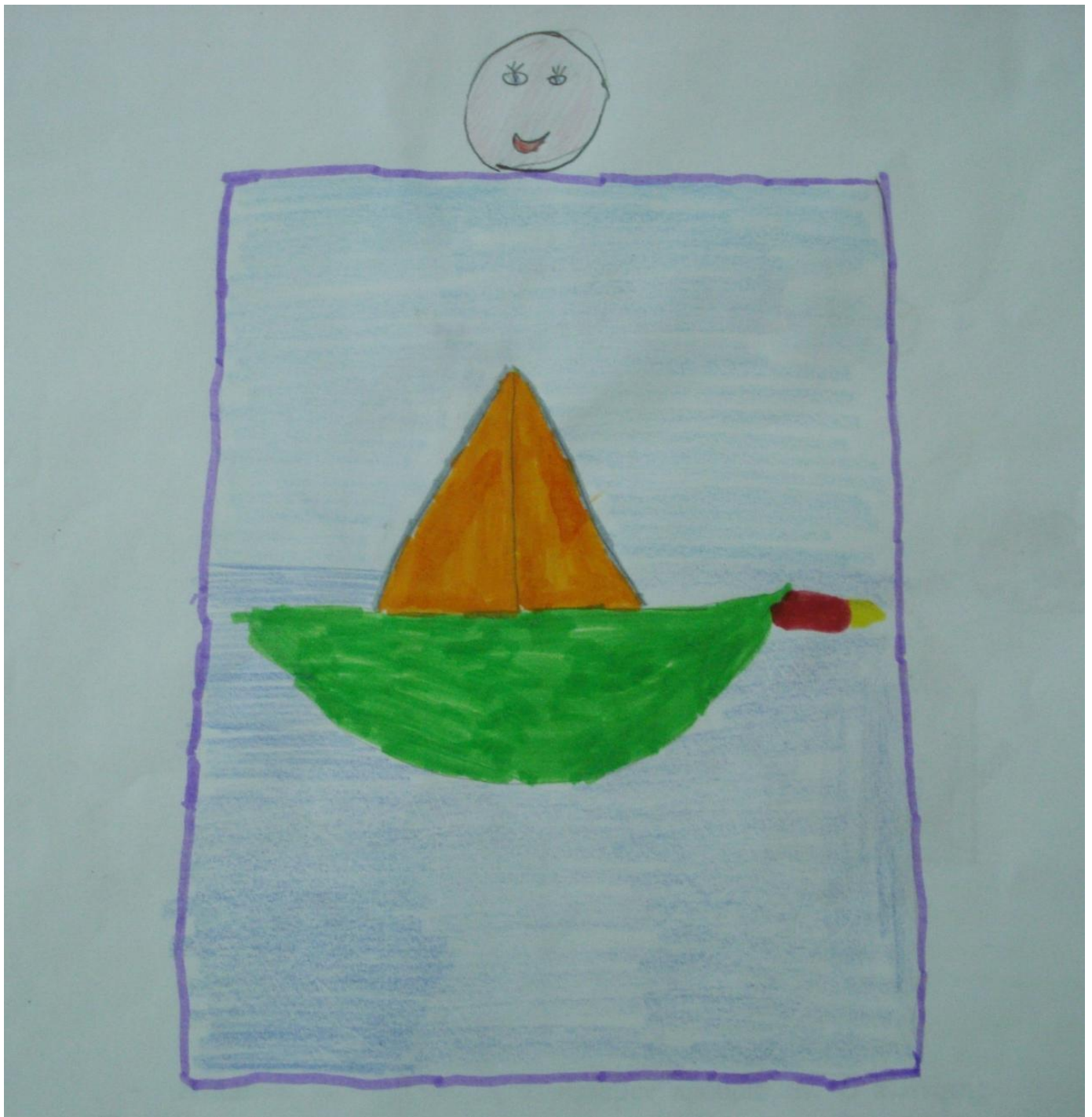
Τα βιβλία απομακρύνθηκαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Λαχανιασμένα έφτασαν σ' ένα μεγάλο ξέφωτο κι εκεί σταμάτησαν για να ξεκουραστούν λίγο και να δουν μήπως είχε μείνει κανένας πίσω.

- Είμαστε πολύ τυχεροί που καταφέραμε να σωθούμε, είτε το βιβλίο με τις πριγκίπισσες.

- Κι εγώ δεν ξέρω πώς να σε ευχαριστήσω, βιβλίο με τα αθλήματα. Μου έσωσες τη ζωή! Είσαι ο ήρωάς μου!

- Θα έπρεπε να γραφτεί ένα ... βιβλίο για όσα έκανες, είπε η χοντρούλα εγκυκλοπαίδεια, που ακόμα δε μπορούσε να πάρει ανάσα.
- Μα τι λέτε! Γι' αυτό είναι οι φίλοι, απάντησε εκείνο κοκκινίζοντας.
- Τέλος πάντων! Και τώρα τι θα κάνουμε; ρώτησε το βιβλίο των ευχών. Πρέπει να σκεφτούμε πού θα πάμε...

- Έχω μια ιδέα! Φώναξε το βιβλίο με τα διαστημικά ταξίδια. Πολύ θα ήθελα να κάνω κάτι κι εγώ για όλους εσάς τους φίλους μου. Προτείνω, λοιπόν, ένα υπερπλανητικό ταξίδι με τη μεγάλη υπερσύγχρονη διαστημική βάρκα που έχω στις σελίδες μου. Θα διαλέξουμε όποιο πλανήτη θέλουμε και θα πάμε γρήγορα και με ασφάλεια.
- Οι σοφοί στη Χωχωπά έλεγαν μια μέρα για ένα πλανήτη τον Γραμμάτωνα, θυμήθηκε το βιβλίο με τα φυτά.

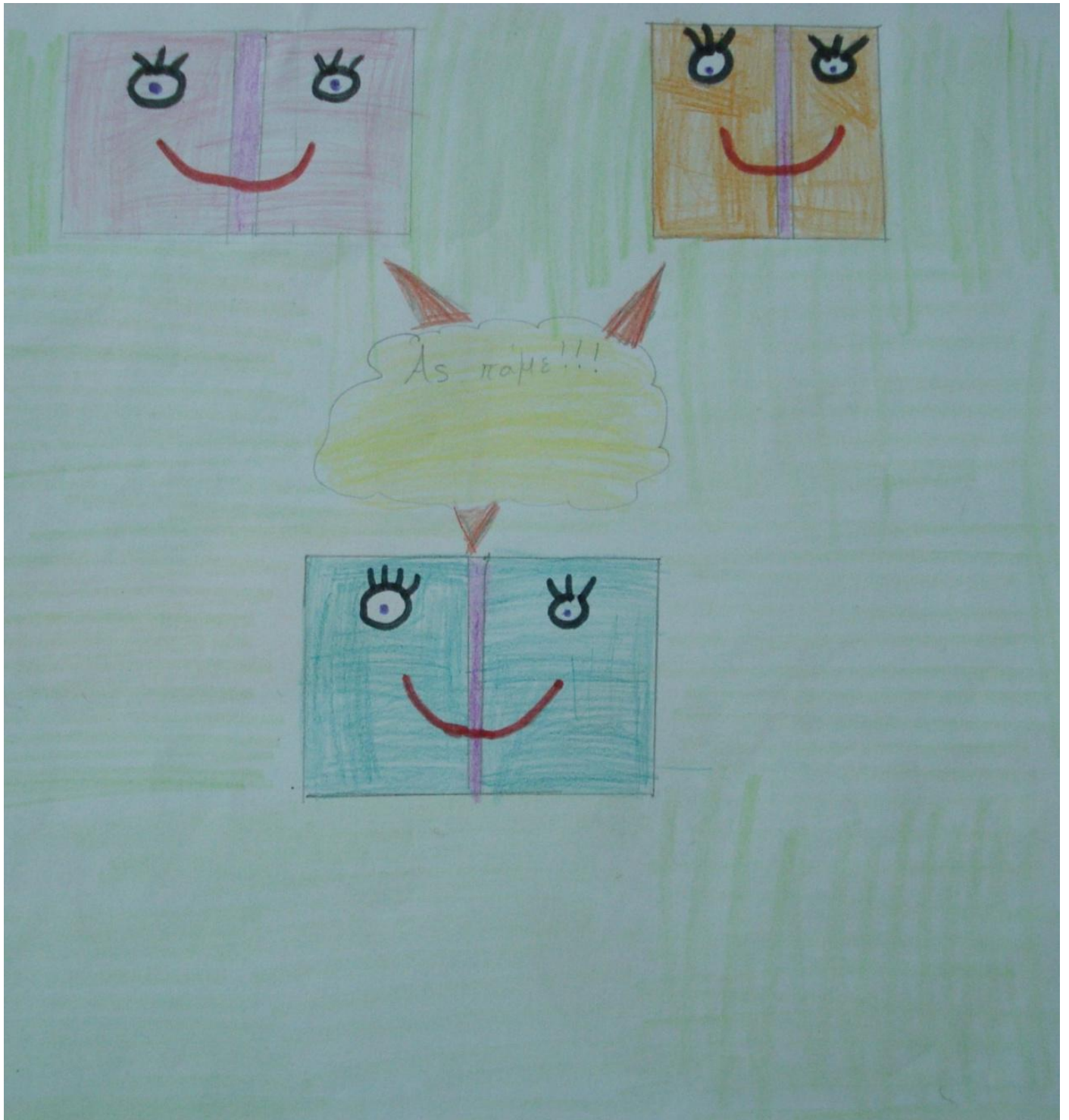
- Αγαπητοί μου σύντροφοι, ευρήκαμε προορισμόν. Ο πλανήτης Γραμμάτωνας είναι η απάντησις εις τις αναζητήσεις μας. Είναι αληθές ότι πρόκειται δια έναν πολύν ξεχωριστόν πλανήτην. Το όνειρο κάθε αξιοπρεπούς βιβλίου! είπε το λεξικό με ενθουσιασμό.

- Μα τι το ξεχωριστό έχει; ρώτησαν όλοι μαζί. Εξηγήστε και σε μας!

- Στον Γραμμάτωνα τα βιβλία έχουν πολύ μεγάλη σημασία και αξία, εξήγησε το βιβλίο με τα φυτά. Όπως έλεγαν οι σοφοί, εκεί τα βιβλία ζουν ευτυχισμένα. Όλοι τα προσέχουν. Φανταστείτε ότι σκισμένα και μουντζουρωμένα βιβλία δεν υπάρχουν σ' αυτόν τον πλανήτη.

- Οι κάτοικοί του είναι αρκούντως μορφωμένοι και αρέσκονται τα μάλα να διαβάζουν. Αγαπούν δε, αγαπητοί συνάδελφοι, λίαν την γνώσιν.
- Ναι. Και έχουν βάλει παντού στη ζωή τους τα βιβλία. Για να καταλάβετε καλύτερα αυτό που σας λέμε σκεφτείτε ότι τα σπίτια τους έχουν το σχήμα βιβλίου. Οι τοίχοι τους είναι ζωγραφισμένοι με εικόνες από παραμύθια. Οι κάτοικοί του έχουν τη μορφή των γραμμάτων. Μιλούν μάλιστα, λέγοντας τα γράμματα με το όνομά τους. Όταν θέλουν να πουν καλημέρα λένε: «κάπα άλφα λάμδα ήτα μι έψιλον ρο άλφα»!
- Ήκουσα δε ότι εις τας λεωφόρους του κυκλοφορούσιν γραμματοαυτοκίνητα!

Τα βιβλία είχαν μείνει με τις σελίδες τους ανοιχτές! Υπάρχει στ' αλήθεια τέτοιος θαυμαστός πλανήτης; Αυτό έπρεπε να το δουν από κοντά.

- Εμπρός, λοιπόν, τι περιμένουμε; Πάμε εκεί να δούμε πώς γίνεται και τα βιβλία σ' αυτόν τον, πώς τον είπαμε ... Γραμμάτωνα, έχουν τόσο μεγάλη αξία στη ζωή των κατοίκων, είτε ανυπόμονα το βιβλίο των εξερευνήσεων.

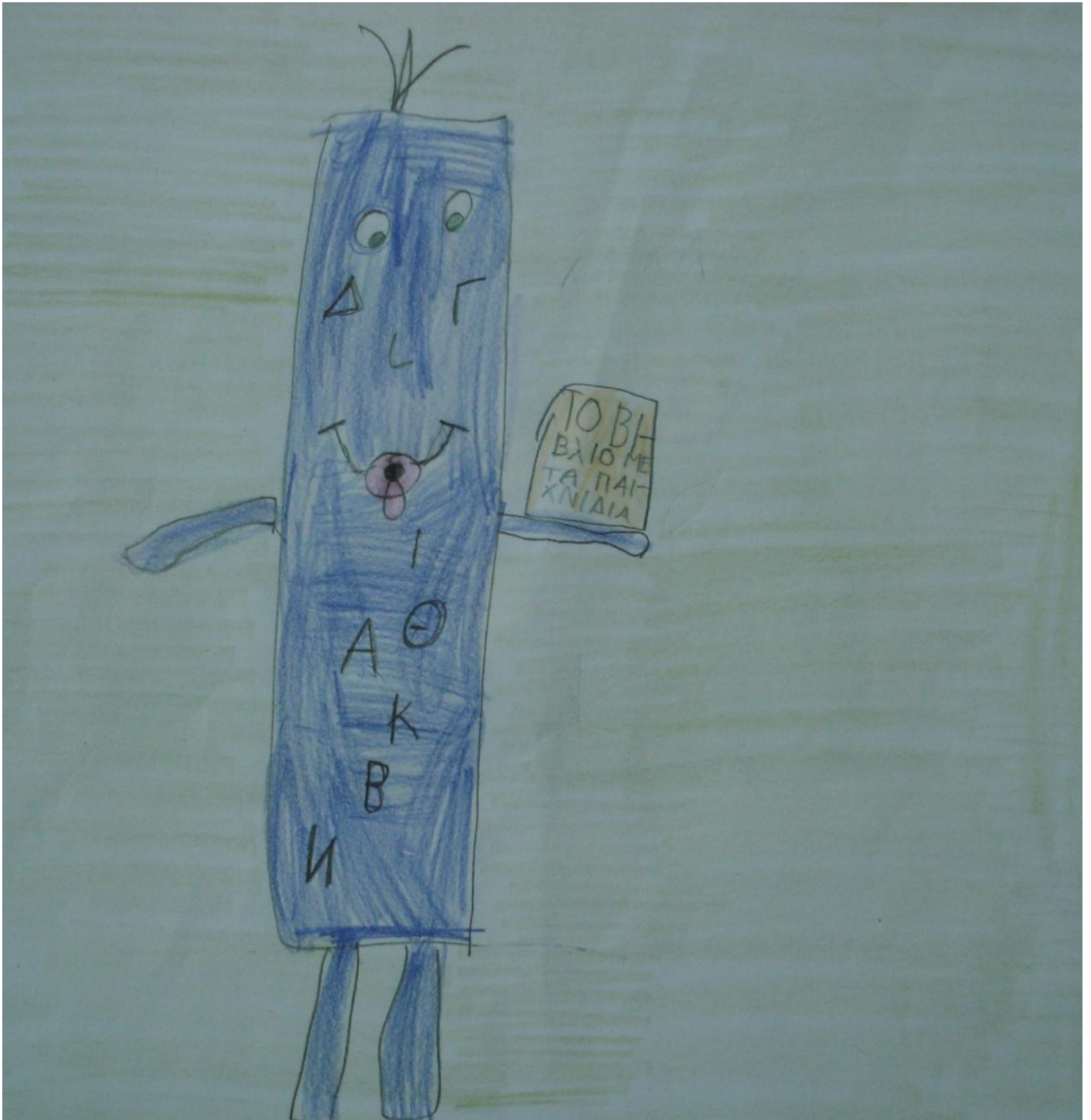

Με φωνές και γέλια τα βιβλία μπήκαν στη διαστημική βάρκα, κάθισαν αναπαυτικά στις θέσεις τους, έδεσαν τις ζώνες ασφαλείας γύρω τους και ξεκίνησαν. Το ταξίδι ήταν μεγάλο και κουραστικό γιατί ο Γραμμάτωνας ήταν ένας πλανήτης πολύ απομακρυσμένος από τη Γη, αλλά το βιβλίο με τα ανέκδοτα τους κράτησε καλή συντροφιά, ενώ το βιβλίο με τις παραδοσιακές συνταγές πρόσφερε τα πιο νόστιμα και δυναμωτικά γεύματα, ιδανικά για υπερπλανητικά ταξίδια.

Όταν έφτασαν επιτέλους στον Γραμμάτωνα, χωρίστηκαν για να μαζέψουν όσες περισσότερες πληροφορίες μπορούσαν.

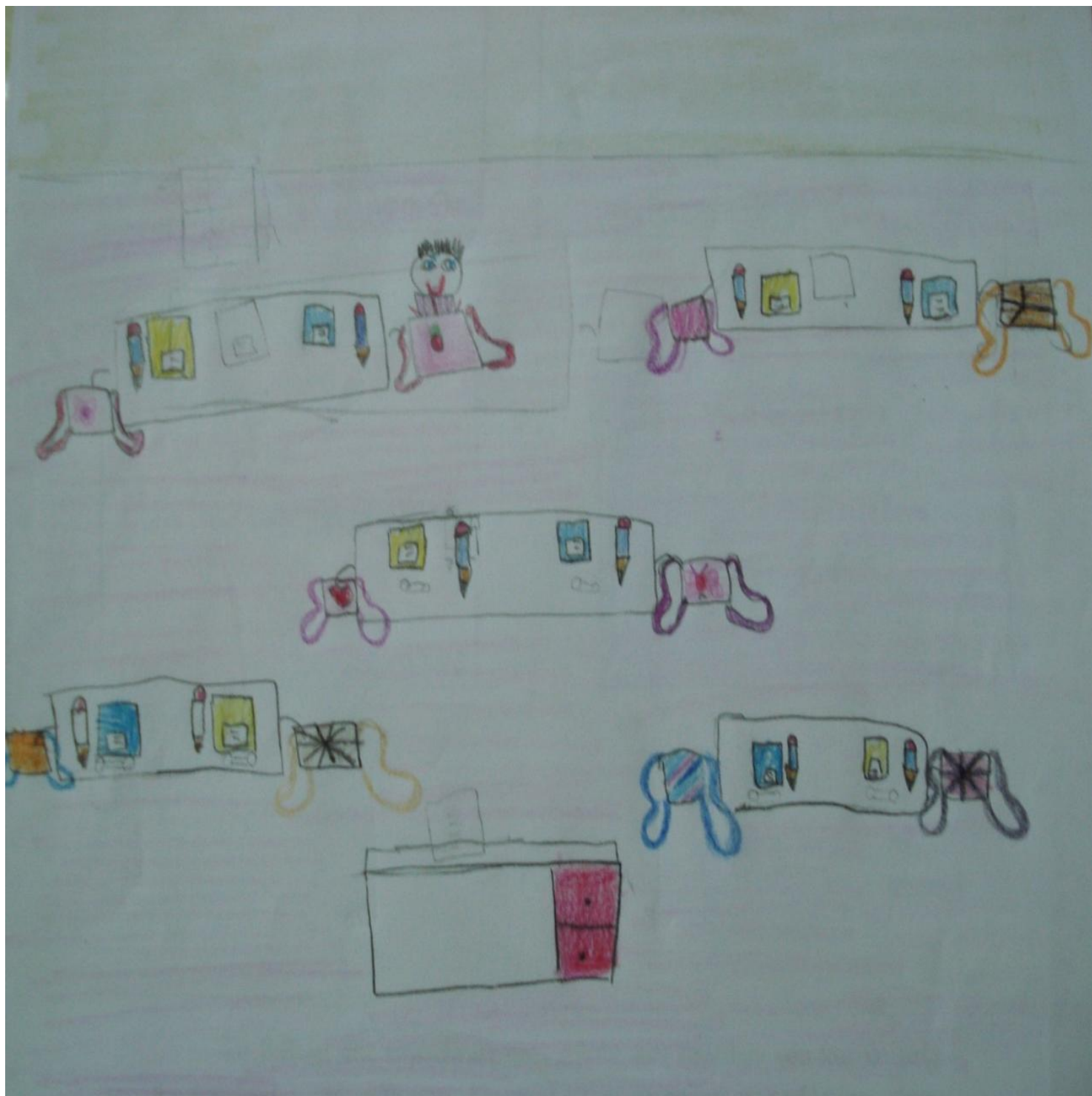
Το βιβλίο των αεροπλάνων πέταξε και χώθηκε στο σπίτι του Γραμμούλη. Δεν περιγράφεται με λόγια το τι είδε! Ο Γραμμούλης ακόμα κι όταν έτρωγε διάβαζε. Τα βιβλία του έφταναν μέχρι το ταβάνι του βιβλιοσπιτιού του. Όλα ήταν όμορφα, καθαρά και τέλεια τακτοποιημένα στη σειρά. Καθένα περίμενε υπομονετικά να φτάσει στα χέρια του Γραμμούλη.

Ξαφνικά όμως κι ενώ επικρατούσε απόλυτη ησυχία, ακούστηκαν δυνατά κλάματα. Ο μπαμπάς Γραμμούλης έτρεξε αμέσως εκεί από όπου ακούστηκαν τα κλάματα. Το βιβλίο των αεροπλάνων παραξενεμένο τον ακολούθησε. Ο μπαμπάς Γραμμούλης πήγε στο δωμάτιο του γραμμουλομοφρού του. Είχε ξυπνήσει και δεν έβρισκε το ... παιχνιδοβιβλίο του! Μόλις το πήρε στα χεράκια του το βιβλιόσπιτο γέμισε με τα γέλια του.

Λίγα τετράγωνα πιο μακριά από το βιβλιόσπιτο του κυρίου Γραμμούλη, το βιβλίο των μυστηρίων και των απίθανων γρίφων ήταν εκστασιασμένο με ό,τι έβλεπε. Έπρεπε οπωσδήποτε να λύσει πρώτος το μυστήριο. Αλλιώς πώς θα ήταν καλός ντεντέκτιβ, όπως ήθελε να πιστεύει; Γιατί οι κάτοικοι σ' αυτόν τον πλανήτη αγαπούν τόσο πολύ τα βιβλία; Αυτή η ερώτηση – μυστήριο του βασάνιζε πολύ άσχημα τις σελίδες του.

Κατευθύνθηκε, λοιπόν, προς το σχολείο. Εκεί σίγουρα θα έβρισκε έστω κάποια στοιχεία! Μπήκε αθόρυβα στην πρώτη τάξη και τακτοποιήθηκε ήσυχα - ήσυχα στην τσάντα της μικρής Αριθμούλας και περίμενε.

Η δασκάλα φώναζε τους μαθητές της με ονόματα ηρώων από διάφορα βιβλία. Για παράδειγμα ο πιο ζούζουνας μαθητής ήταν ο «Ρομπέν των πλανητών».

Το βιβλίο μας σηκώθηκε στις μύτες των σελίδων του και κοίταξε με περιέργεια την αίθουσα. Πο, πο! Όλοι οι τοίχοι της αίθουσας ήταν καλυμμένοι με εξώφυλλα βιβλίων. Εκείνη τη στιγμή η δασκάλα είπε:

- Ελάτε, παιδιά, σημειώστε ποιο βιβλίο διαβάσατε χθες. Βλέπετε οι μαθητές κάθε μέρα ένας ένας σημείωναν το όνομά τους στο εξώφυλλο του βιβλίου που είχαν διαβάσει.

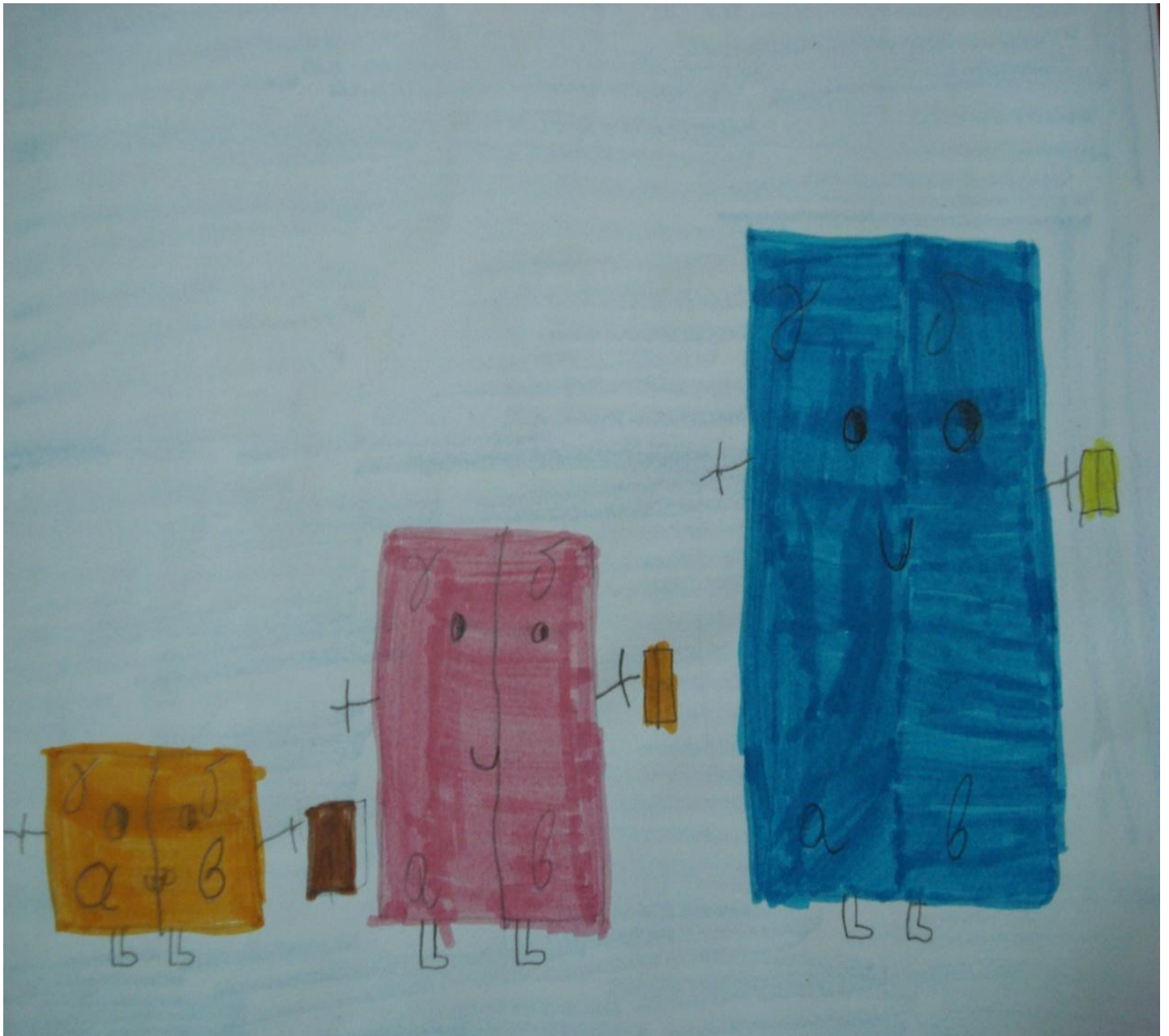
- Κυρία, εγώ χθες ήμουν άρρωστη και δεν πρόλαβα να διαβάσω το βιβλίο μου είτε στενοχωρημένη η Αριθμούλα.

- Μη στενοχωριέσαι, της είπε μια συμμαθήτριά της. Θα έρθουμε το απόγευμα στο σπίτι σου και θα σε βοηθήσουμε να το διαβάσεις κι έτσι αύριο θα μπορέσεις να σημειώσεις κι εσύ το όνομά σου.

- Ναι, ναι φώναξαν χαρούμενα όλοι.

Το βιβλίο των μυστηρίων και των απίθανων γρίφων άκουγε μαγεμένο. Ήταν ευτυχισμένο γιατί είχε λύσει επιτέλους το μυστήριο του πλανήτη Γραμμάτωνα! Είχε τόσα να πει στους φίλους όταν θα συναντιόντουσαν!

Πραγματικά, αργά το απόγευμα βρέθηκαν όλοι κοντά στη διαστημική τους βάρκα. Όλοι είχαν μαζέψει πληροφορίες.

- Γιατί οι κάτοικοι του Γραμμάτωνα αγαπούν τόσο τα βιβλία; Ένα είναι τελικά το συμπέρασμα, φίλοι μου, είπε το βιβλίο των μυστηρίων και των απίθανων γρίφων. Από τότε που γεννιούνται στον πλανήτη Γραμμάτωνα είναι συντροφιά με ένα βιβλίο. Όλοι οι μεγάλοι - μαμάδες, μπαμπάδες και δάσκαλοι – μαθαίνουν στα παιδιά να εκτιμούν τα βιβλία!

- Μήπως να μείνουμε κι εμείς για πάντα εδώ; ρώτησε σκεφτικά το μικρό μουντζουρωμένο βιβλίο.

- Όχι, δεν είναι ακόμα ώρα να σταματήσουμε το ταξίδι μας. Έχουμε πολλά ακόμα να δούμε και να μάθουμε. Ύστερα θα αποφασίσουμε τι θα κάνουμε, αποκρίθηκε το βιβλίο με τα φυτά που είχε αρχίσει να νοσταλγεί λιγάκι τη βιβλιοθήκη του σχολείου και τις φωνές των παιδιών.

Έτσι τα βιβλία κουρασμένα αλλά ευτυχισμένα μπήκαν στη διαστημική τους βάρκα. Καθώς όμως αποχαιρετούσαν από μακριά τον πλανήτη Γραμμάτωνα, διέκριναν...

- Να ο πλανήτης του μικρού πρίγκιπα! φώναζε δυνατά το βιβλίο με παραμύθια για ήλιους, αστέρια, φεγγάρια και πρίγκιπες. Να πάμε να τον επισκεφτούμε! Ελάτε, δεν είναι και πολύ μακριά!

Η αλήθεια όμως είναι ότι τα βιβλία μέσα στη διαστημική τους βάρκα είχαν αρχίσει να βαριούνται να βλέπουν γύρω τους μόνο ασημένια αστέρια και χρυσούς μετεωρίτες. Είχαν νοσταλγήσει τον τόπο τους. Ήθελαν να ξαναγυρίσουν στον αγαπημένο τους πλανήτη, τη Γη. Έτσι κανείς δε συμφώνησε με το βιβλίο των παραμυθιών.

- Ήρθε η ώρα να γυρίσουμε πίσω. Φτάνουν οι διαστημικές περιπέτειες είτε κουρασμένα η εγκυκλοπαίδια.

- Ναι, αρκετά είδαμε, συμφώνησε και το βιβλίο των αθλημάτων. Ας γυρίσουμε. Η Γη μας έχει τόσους ωραίους τόπους να γνωρίσουμε.

- Ναι, ας αποφασίσουμε προς τα πού θα κατευθύνουμε τη διαστημική μας βάρκα, είτε το μικρό μουντζουρωμένο βιβλίο με τις ζωγραφιές.

- Αφήστε εμένα να σας οδηγήσω, ακούστηκε μια τραγουδιστή απαλή φωνή. Γύρισαν όλοι προς το μέρος της φωνής και είδαν έκπληκτοι μια πανέμορφη μικρή ηλιαχτίδα να παίζει με σύννεφα. Έχω ταξιδέψει σε χιλιάδες μέρη και ξέρω ένα μέρος που θα σας μαγέψει. Έναν τόπο όπως ακριβώς τον ονειρεύεστε. Εκεί όπου θα δώσετε αξία και ζωή.

- Οδήγησέ μας κι εμείς θα σε ακολουθήσουμε, είπαν τα βιβλία.

Μετά από αρκετές μέρες ταξίδι έφτασαν σε μια χώρα που φύτευαν λιγοστά λουλούδια, υπήρχε λιγοστό νερό, δεν υπήρχαν δέντρα με καρπούς και αυτά ακόμα τα ζώα την είχαν ξεχάσει εντελώς. Όπου κι έριχναν τη σελίδα τους έβλεπαν μόνο αδυνατισμένα παιδιά που είχαν χάσει το γέλιο τους αφού δεν είχαν ούτε αυτά τα απαραίτητα για τη ζωή.

- Μα τι τόπος είναι αυτός που μας έφερες, γκρίνιαζαν τα βιβλία. Τι θα κάνουμε εδώ;

- Φίλοι μου καλοί, εδώ πρέπει να μείνουμε, είτε ένα ντροπαλό λιγομίλητο βιβλίο που σπάνια έπαιρνε το λόγο. Ήταν ένα βιβλίο της Unisef. Η ηλιαχτίδα είναι σοφή. Αν ανοίξετε τις σελίδες μου θα διαβάσετε για το πώς ζουν τα παιδιά σ' όλο τον κόσμο. Θα διαπιστώσετε ότι υπάρχουν παιδιά που πεθαίνουν γιατί δεν έχουν φάρμακα ή καθαρό νερό να πιουν. Εδώ και το φαγητό είναι λιγιστό.

- Κι εμείς τι μπορούμε να προσφέρουμε; Ούτε φαγητό έχουμε μαζί μας ούτε νερό ούτε και φάρμακα, είχε τις αντιρρήσεις του το βιβλίο με τα ζώα.

- Πώς μπορούμε να ξαναφέρουμε το χαμόγελο στα χείλη των παιδιών; αναρωτήθηκε και το βιβλίο με τους μύθους.

- Έχει απόλυτον δίκαιον το βιβλίο της Unisef, είτε το λεξικό. Εάν δεν δυνάμεθα ημείς να προσφέρουμε μία σελίδα βοήθειας εις τους κατοίκους ταύτης της χώρας, δεν αντιλαμβάνομαι ποίος θα ηδύνατο.

- Νομίζω πως αρχίζω να καταλαβαίνω τι θέλει να πει το λεξικό, μπήκε στη μέση η εγκυκλοπαίδεια. Οι σελίδες μας είναι γεμάτες από γνώσεις για χίλια δυο πράγματα. Αν καθίσουμε και ψάξουμε λιγάκι, σίγουρα θα βρούμε τρόπο να βοηθήσουμε τους κατοίκους εδώ.

- Σωστά μιλάς, κυρία εγκυκλοπαίδεια. Εγώ για παράδειγμα έχω μέσα στις σελίδες μου τρόπους καθαρισμού του νερού. Έτσι θα γίνει καθαρό και θα μπορούν να το πουν τα παιδιά αλλά και οι μεγάλοι χωρίς να κινδυνεύουν από αρρώστιες, είπε το βιβλίο με τα πειράματα νερού.

- Ναι, κι εγώ ξέρω ένα σωρό εφευρέσεις των ανθρώπων. Ξέρω πώς μπορούν να βρουν νερό, να ανοίξουν πηγάδια, να μεταφέρουν το καθαρό νερό στα σπίτια τους, είπε το βιβλίο των εφευρέσεων.

- Κι εγώ, κι εγώ, φώναξε ένα χοντρό πολύχρωμο βιβλίο. Ξέρω πώς μπορούν να καλλιεργήσουν τη γη και τι φυτά μπορούν να φυτέψουν που να μη χρειάζονται και πολύ νερό.

- Και να φτιάξουν σπίτια!

- Και να έχουν ζώα, για να έχουν φαγητό!

Όση ώρα μιλούσαν ενθουσιασμένα τα βιβλία, δεν είχαν προσέξει κάποια άλλα που είχαν απομακρυνθεί στενοχωρημένα. Το βιβλίο της Unisef τα πλησίασε.

- Μα τι έχετε εσείς; Εδώ μας δίνετε η ευκαιρία να βοηθήσουμε πραγματικά τους ανθρώπους κι εσείς κάθεστε παράμερα;

- Σίγουρα όλοι εσείς έχετε κάτι πολύτιμο να προσφέρετε για να τους κάνετε καλύτερη τη ζωή. Εμείς όμως δεν γνωρίζουμε καμιά τέχνη για να τους βοηθήσουμε. Γι' αυτό είμαστε λυπημένα, απάντησε το βιβλίο με τα ανέκδοτα.

- Ναι, έτσι είναι, συμφώνησε και ένα λογοτεχνικό βιβλίο.

- Μα τι λέτε; Δεν υπάρχει άχρηστο βιβλίο! Μέσα από τις δικές σας σελίδες τα παιδιά θα γνωρίσουν πράγματα που αλλιώς δε μπορούσαν, είτε το βιβλίο της Unisef. Εσείς με τις περιπέτειες θα τα ταξιδέψετε σε καινούργιους κόσμους. Κι εσύ με τις ταξιδιωτικές εντυπώσεις θα τους γνωρίσεις τόπους που ποτέ δεν θα μπορέσουν να επισκεφθούν.

- Κι εσύ βιβλίο με τα ανέκδοτα, θα τα διασκεδάσεις τα βράδια κοντά στη φωτιά, είπε το βιβλίο με τα λουλούδια.

- Κι εγώ θα μπορέσω να τους μάθω για τα αθλήματα και να τα κάνω γερά και δυνατά, είπε το βιβλίο με τα αθλήματα.

- Ναι, κι εγώ θα τα μάθω να διαβάζουν και να γράφουν, είπε ένα παλιό αναγνωστικό χαρούμενο που θα μπορούσε κι αυτό να κάνει κάτι για τα δυστυχισμένα παιδιά.

- Και όλοι μας γνωρίζομεν πόσο σημαντικόν είναι να γνωρίζουσι οι άνθρωποι γράμματα.

- Θα τους μάθουμε και τραγούδια και ποιήματα και αινίγματα και γλωσσοδέτες και χορούς και ό, τι άλλο μπορείς να φανταστείς!

- Ναι, αλλά χρειαζόμαστε και τη βοήθεια των ανθρώπων. Δεν μπορούμε να τα κάνουμε όλα μόνοι μας, αναστέναξε το βιβλίο των γρίφων.

- Αυτό είναι αλήθεια, είτε η εγκυκλοπαίδεια. Εμείς δεν είμαστε παρά βιβλία γεμάτα γνώσεις. Χρειαζόμαστε τους ανθρώπους όπως χρειάζονται κι αυτοί εμάς.

- Σας έχω τη λύση, είπε το βιβλίο με τα θαύματα του Χριστού. Ξέρω ότι σ' αυτές τις πολύ φτωχές χώρες υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στο να κάνουν καλύτερη τη ζωή όσων δεν μπορούν. Θα πάμε, λοιπόν σ' αυτούς και θα τους χαρίσουμε τις γνώσεις μας.

- Ζήτωωω!!! φώναξαν όλα μαζί.

Το είπαν και το έκαναν οι φίλοι μας. Παρέα με τους ανθρώπους καθάρισαν το νερό, το έφεραν στα χωριά, φυτεύτηκαν φυτά, έφεραν ζώα, έχτισαν σπίτια, γεφύρια, νοσοκομείο και ... ένα σχολείο!!! Οι άνθρωποι μέσα στο σχολείο, σ' ένα μικρό δωμάτιο φωτεινό και καθαρό, έβαλαν ράφια κι έφτιαξαν μια μικρή πολύ όμορφη βιβλιοθήκη.

Πόσο χαρούμενα ήταν τα βιβλία εκείνη την ημέρα που ήρθαν τα παιδιά του χωριού γελαστά και τραγουδώντας, για να μάθουν γράμματα! Με πόση λαχτάρα κρατούσαν στα χέρια τους τα βιβλία! Άνοιγαν τις σελίδες τους και χάιδευαν τα γράμματα και τις ζωγραφιές!

- Το αποφάσισα! Θα μείνω για πάντα εδώ! είπε το μικρό μουντζουρωμένο βιβλίο. Εδώ τα παιδιά με προσέχουν και δεν τα πειράζει που είμαι λίγο λερωμένο. Η μικρή Ναριμάν με προσέχει σαν να ήμουν το ωραιότερο βιβλίο του κόσμου.

- Κι εγώ, είπε το βιβλίο με τα παραμύθια. Θέλω να μείνω για πάντα εδώ. Εκεί που ήμαστε κανείς δε μας έδινε σημασία, δεν τους ένοιαζε γιατί είχαν πολλά βιβλία και ακόμα περισσότερα παιχνίδια. Ενώ εδώ ξέρουν να εκτιμούν.

Έτσι πολλά από τα βιβλία έμειναν εκεί για να συντροφέψουν όχι μόνο τα όνειρα αλλά και τη ζωή αυτών των παιδιών. Σπιτικό τους έγινε η μικρή όμορφη και πολύ ζεστή βιβλιοθήκη του σχολείου.

Η υπόλοιπη βιβλιοπαρέα συνέχισε το ταξίδι της. Πέρασε από ένα μεγάλο δάσος. Είδε λιοντάρια, τίγρεις, μαϊμούδες. Πέρασε από πλατιές πεδιάδες με λουλούδια που είχαν πάνω τους τα χρώματα του ουράνιου τόξου και τελικά έφτασε...

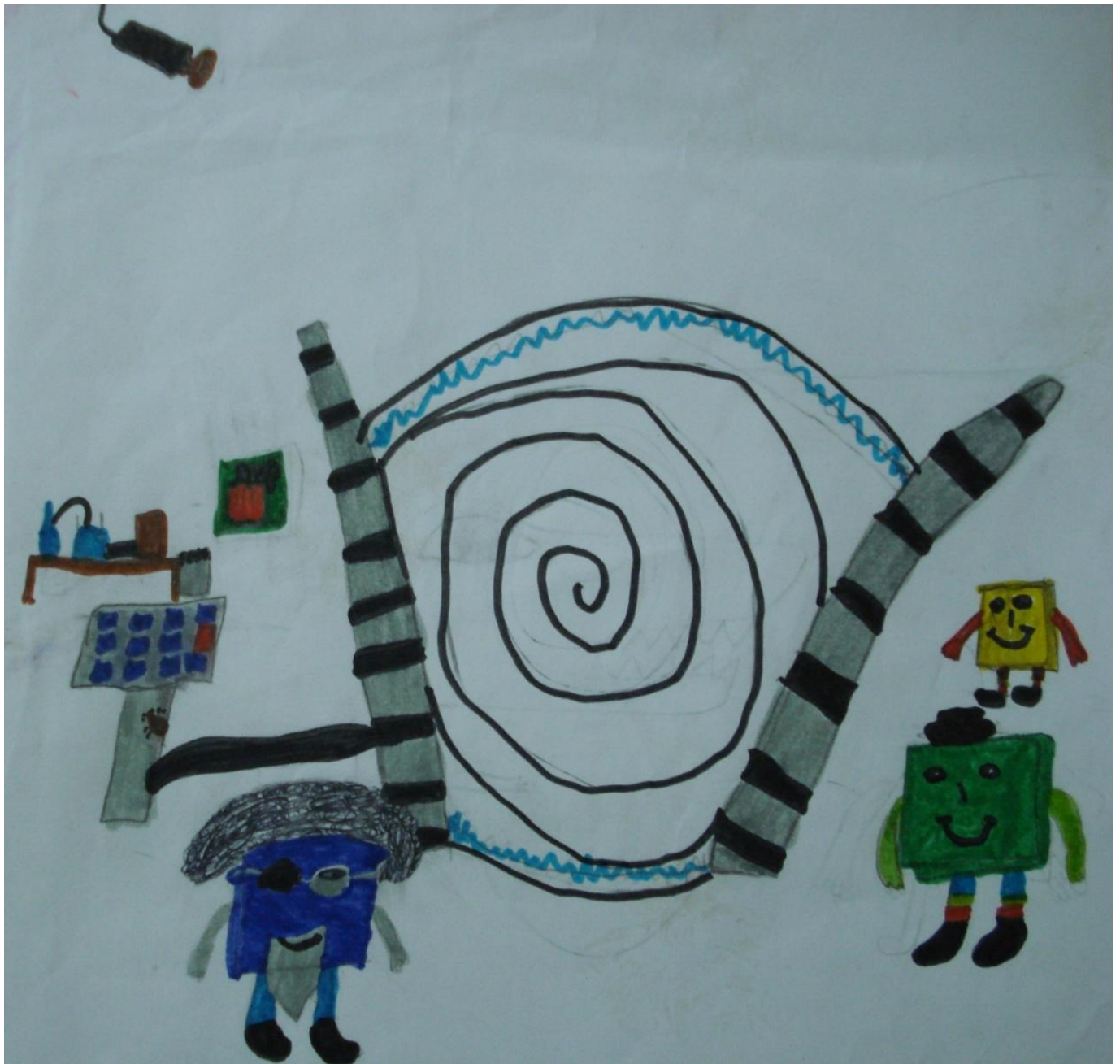
... έφτασε στη ΝΑΣΑ. Ένας επιστήμονας με μακριά γένια, στρογγυλά γυαλιά και τα μαλλιά του αφάνα, ο Βιβλιοφάγος, τα καλωσόρισε.

- Γεια σας, τι ήρθατε να κάνετε εδώ;
- Μας είπαν πως εδώ μπορείτε να μας φτιάξετε με τέτοιο τρόπο που δε θα χαλάσουμε ποτέ.
- Α! εννοείτε το σκανάρισμά σας και την αποθήκευσή σας σε ηλεκτρονικό υπολογιστή.

- Ναι, αλλά μήπως υπάρχει πρόβλημα; Εγώ που είμαι γεμάτο ζωγραφιές μπορώ να μπω σ' αυτό το μηχάνημα; ρώτησε το βιβλίο με τους πίνακες των μεγάλων ζωγράφων.

- Μα φυσικά, αγαπητέ μου, πετάχτηκε το βιβλίο των υπολογιστών. Χάρη στην τεχνολογία μπορούμε να μπούμε μέσα στον υπολογιστή κι έτσι μπορούμε να βρισκόμαστε σε κάθε σπίτι και σε κάθε σχολείο οποιαδήποτε στιγμή το επιθυμεί κάποιος άνθρωπος.

- Συμφωνώ με το βιβλίο των υπολογιστών, είπε το βιβλίο της φαντασίας. Να πάρουμε πρώτα την ηλεκτρονική μορφή και κατόπιν ας ακολουθήσουμε την τεχνολογία.
- Κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι μπορούμε να ακολουθήσουμε την πορεία η οποία μας οδηγεί εις την πύλην του χρόνου.
- Μα τις σελίδες μου, πρώτη φορά ακούω κάτι τέτοιο. Τι είναι αυτό; ρώτησε το βιβλίο με τα ζώα.
- Μόλις διαβούμεν αυτή την πύλην θα βρεθώμεν σε έναν άλλον χρόνον.

- Ωραία, να πάμε στην εποχή των δεινοσαύρων, πετάχτηκε το βιβλίο των δεινοσαύρων.
- Μα τι λες; Καλύτερα να πάμε στην εποχή του 1821, είπε το βιβλίο των ηρώων.
- Μα το πιο σημαντικό είναι να βρεθούμε στην άλωση της Πόλης, είπε το βιβλίο της Βυζαντινής ιστορίας.
- Αν μιλάτε όλοι μαζί και ο καθένας θέλει να γίνει το δικό του, είπε ο Βιβλιοφάγος, δε θα κατορθώσετε τίποτα. Πρέπει να κοιτάξουμε το γενικό καλό και όχι το δικό μας.

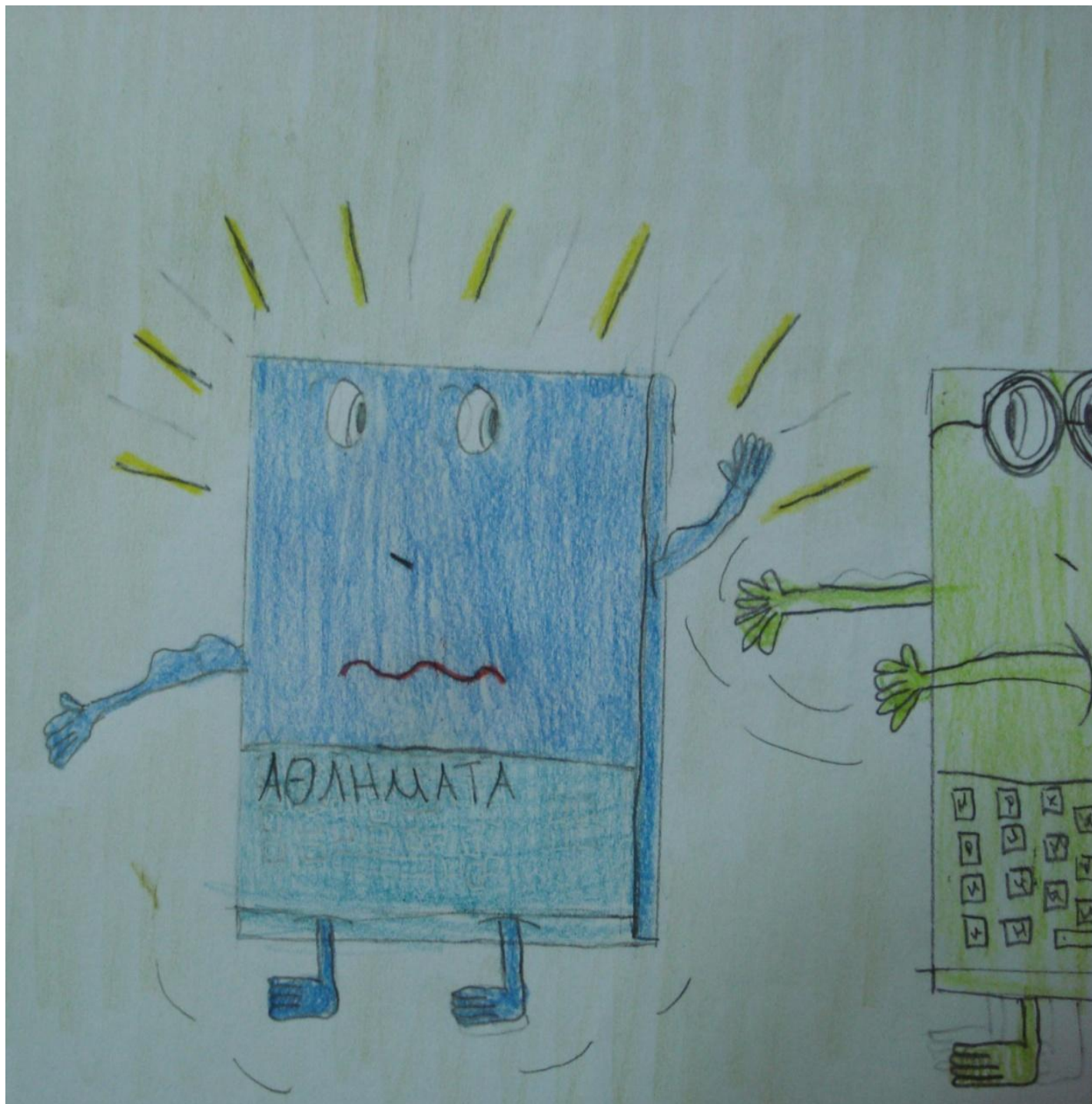

Τότε τα βιβλία σκέφτηκαν πως ό,τι έχει γίνει πάνω στον πλανήτη Γη αναφέρεται στο εσωτερικό τους. Άρα αν μπορούσαν να ενωθούν, θα είχαν όλα μια πλήρη εικόνα. Έτσι, ο σοφός της ΝΑΣΑ με τη βοήθεια του βιβλίου των υπολογιστών πέρασε όλα τα βιβλία στον ηλεκτρονικό υπολογιστή.

Τα βιβλία στην αρχή αισθάνθηκαν λίγο παγωμένα. Για λίγο όμως.

- Ε! κάτι γίνεται! Αισθάνομαι κάποιος να με τραβάει, λέει το βιβλίο της Μυθολογίας.
- Δε σε τραβάει κάποιος. Σε διαβάζει, του εξήγησε το βιβλίο των υπολογιστών. Για να δούμε. Είναι ένα παιδί από την αρχαία Ελλάδα.
- Και μένα... Και μένα... άρχισαν ένα ένα τα βιβλία να φωνάζουν. Παιδιά από την Αφρική, την Κίνα, τη Γαλλία και από διάφορες εποχές άρχισαν να μελετούν τα βιβλία.
- Αυτό είναι ωραίο, είπε το βιβλίο των μύθων γιατί και μας διαβάζουν και δε μας χαλάνε.

- Ε! κάποιος με σπρώχνει, παραπονέθηκε το βιβλίο των αθλημάτων. Τι γίνεται;
- Προσοχή! Προσοχή! Κίνδυνος! πετιέται το βιβλίο των υπολογιστών. Κάποιος προσπαθεί να αλλάξει το περιεχόμενό σου. Πρόσεχε! Πρέπει να πάρεις αντιβιοτικό γρήγορα!
- Να, εδώ στις σελίδες μου υπάρχουν όλα τα φάρμακα για όλες τις ασθένειες, προσφέρθηκε η Μεγάλη Ιατρική Εγκυκλοπαίδεια.

- Ναι, αλλά το αντιβιοτικό που λέω εγώ, δεν υπάρχει σε αυτά τα φάρμακα, εξηγεί το βιβλίο των υπολογιστών. Για να πάρεις αυτό το αντιβιοτικό πρέπει να πας στο ποτάμι της Ανάρρωσης, να πάρεις ένα στικάκι, να το γεμίσεις νερό και να το πιεις. Το κρατάς σε ετοιμότητα και το χρησιμοποιείς όταν παραστεί ανάγκη.
- Μα τι είναι όλα αυτά, είπε το βιβλίο με τα ζώα. Για να μας διαβάσουν, πρέπει να γίνουν όλοι σοφοί;
- Αισθάνομαι άχρηστο, γκρίνιαξε το βιβλίο των συνταγών. Συνέχεια με τραβάνε, με γαργαλάνε, αλλά εγώ έχω γεμίσει σκόνη. Κανείς δε με παίρνει στα χέρια του, δε με χαϊδεύει και πλέον γέμισα πλήξη και ανία.
- Κάτι πρέπει να κάνουμε, είπε το λογοτεχνικό βιβλίο.

- Κύριοι συνάδελφοι. Έχω την γνώμιν ότι η αποστολή μας στη ΝΑΣΑ έλαβε τέλος. Θα πρέπει να ταξιδέψωμεν εις χώραν όπου ακόμα τα παιδιά και οι μεγάλοι παίρνουν τα βιβλία εις τα χέρια τους, είτε το λεξικό.

- Και πού να πάμε; ρώτησε το βιβλίο με τις παραβολές του Χριστού.
- Αυτό αφήστε το σε μένα, είπε ο Άτλας. Θα σας οδηγήσω σ' αυτή τη χώρα με ασφάλεια. Ελπίζω...

Έτσι τα βιβλία ετοιμάστηκαν, μπήκαν σε ένα μεγάλο καράβι από το βιβλίο των ταξιδιών και ...

...έφυγαν. Έπειτα από λίγη ώρα και καθώς ταξίδευαν, άκουσαν ένα περίεργο θόρυβο. Όλα αναρωτήθηκαν τι να ήταν αυτός ο θόρυβος και χωρίστηκαν σε ομάδες και άρχισαν να ψάχνουν όλο το πλοίο για να βρουν από πού προέρχεται.

Κάποια στιγμή το βιβλίο των μυστηρίων και των γρίφων, που ήταν καλός ντεντέκτιβ, βρήκε σε ένα σκοτεινό δωμάτιο ένα μικρό βιβλιαράκι με φάρσες να είναι μόνο του και να σκαρώνει διάφορες σκανταλιές.

- Γιατί κάνεις τόση φασαρία και είσαι τόσο ζωηρό;
- Δε μπορώ άλλο. Όλα αυτά τα ταξίδια και οι περιπέτειες με κούρασαν. Δεν αντέχω άλλες περιπλανήσεις. Χρειάζομαι ένα μικρό διάλειμμα για ξεκούραση.
- Θα μπορούσες να το είχες πει και όχι να κάνεις τόση φασαρία και να μας τρομάξεις όλους. Πάμε τώρα στο κατάστρωμα όπου περιμένουν και οι υπόλοιποι.

Τα δυο βιβλία κατευθύνθηκαν στο κατάστρωμα όπου το βιβλίο των μυστηρίων και των γρίφων τους εξήγησε από πού ήταν οι θόρυβοι που άκουγαν και το λόγο για τον οποίο το βιβλιαράκι έκανε σκανταλιές.

- Έχει δίκιο το σκανταλιάρικο βιβλιαράκι, συμφώνησαν όλα τα βιβλία. Είναι αλήθεια ότι όλοι έχουμε κουραστεί μετά από τόσες περιπέτειες που έχουμε ζήσει. Οι σελίδες μας έχουν αρχίσει να πονάνε από το πολύ περπάτημα.

- Να κάνουμε ένα διάλειμμα για διακοπές, ξεκούραση και διασκέδαση.

- Έχω μια καταπληκτική ιδέα, πετάχτηκε ενθουσιασμένος ο Άτλαντας για μια ακόμα φορά. Ξέρω μια χώρα ονειρική, τον Φαντασιόκοσμο. Εκεί μένουν μαζί άνθρωποι και βιβλία. Είναι όλοι αγαπημένοι, μια μεγάλη παρέα.

- Ναι, ακούγεται ιδανικός προορισμός για τις διακοπές μας, είπαν όλα τα βιβλία.

- Ακούστε. Σ' αυτή τη χώρα υπάρχουν πολλά αξιοθέατα και πράγματα που μπορούμε να κάνουμε! Και το σημαντικότερο, είναι πολύ κοντά μας!

- Εμπρός, λοιπόν, τι καθόμαστε. Πάμε στον Φαντασιόκοσμο!

Μετά από μερικές ώρες ταξιδιού το βιβλίο των αθλημάτων ανέβηκε στο κατάρτι και φώναξε δυνατά:

- Ξηρά μπροστά μας! Φτάσαμε!

Μόλις κατέβηκαν από το πλοίο, είδαν ότι οι κάτοικοι της χώρας αυτής ζούσαν πάνω σε δεντρόσπιτα. Από το πρώτο δεντρόσπιτο που συνάντησαν κατέβηκαν δύο βιβλία, το βιβλίο της φύσης και το βιβλίο του χορού.

- Καλώς ορίσατε! Καλώς ορίσατε! τους καλωσόρισαν θερμά τα δυο βιβλία. Ελάτε θα σας ξεναγήσουμε στον τόπο μας!
- Σας ευχαριστούμε. Είστε τόσο καλοί, φιλικοί και μοιάζετε πολύ χαρούμενοι, είτε το βιβλίο με τις παραβολές του Χριστού.
- Πρώτος προορισμός μας θα είναι ο Ζωολογικός κήπος, είτε το βιβλίο της φύσης.

- Τον έχει φτιάξει η Μεγάλη Εγκυκλοπαίδεια των Ζώων. Όλα τα ζώα που έχουμε είναι βγαλμένα από τις σελίδες της. Και μη νομίσετε ότι τα ζώα είναι δυστυχημένα μέσα σε κλουβιά! Όχι, καθένα ζει στο φυσικό του περιβάλλον! Είναι ένας μαγικός Ζωολογικός κήπος!

- Αχ, κοιτάξτε! Πόσα ζώα! Ζώα που ακόμα κι εγώ δεν τα ξέρω! Κοίτα αυτό εκεί, δεν υπάρχει στις δικές μου σελίδες, ενθουσιάστηκε το βιβλίο των Ζώων.

- Ελάτε τώρα. θα σας ξεναγήσουμε στη σχολή χορού, είτε περήφανα το βιβλίο του χορού. Θα σας μάθουμε να χορεύετε και ύστερα θα διοργανώσω ένα μεγάλο πάρτι με τη βοήθεια του βιβλίου μουσικής, και του βιβλίου των συνταγών για να σας τιμήσουμε. Θα χορέψουμε και θα διασκεδάσουμε με τη σελίδα μας.

Στην υπόλοιπη ξενάγηση πέρασαν από πολλά και ενδιαφέροντα μέρη. Γνώρισαν ευτυχισμένα βιβλία και χαμογελαστούς ανθρώπους. Πέρασαν καταπληκτικά. Γι' αυτό και αποφάσισαν να μείνουν λίγες ακόμα μέρες.

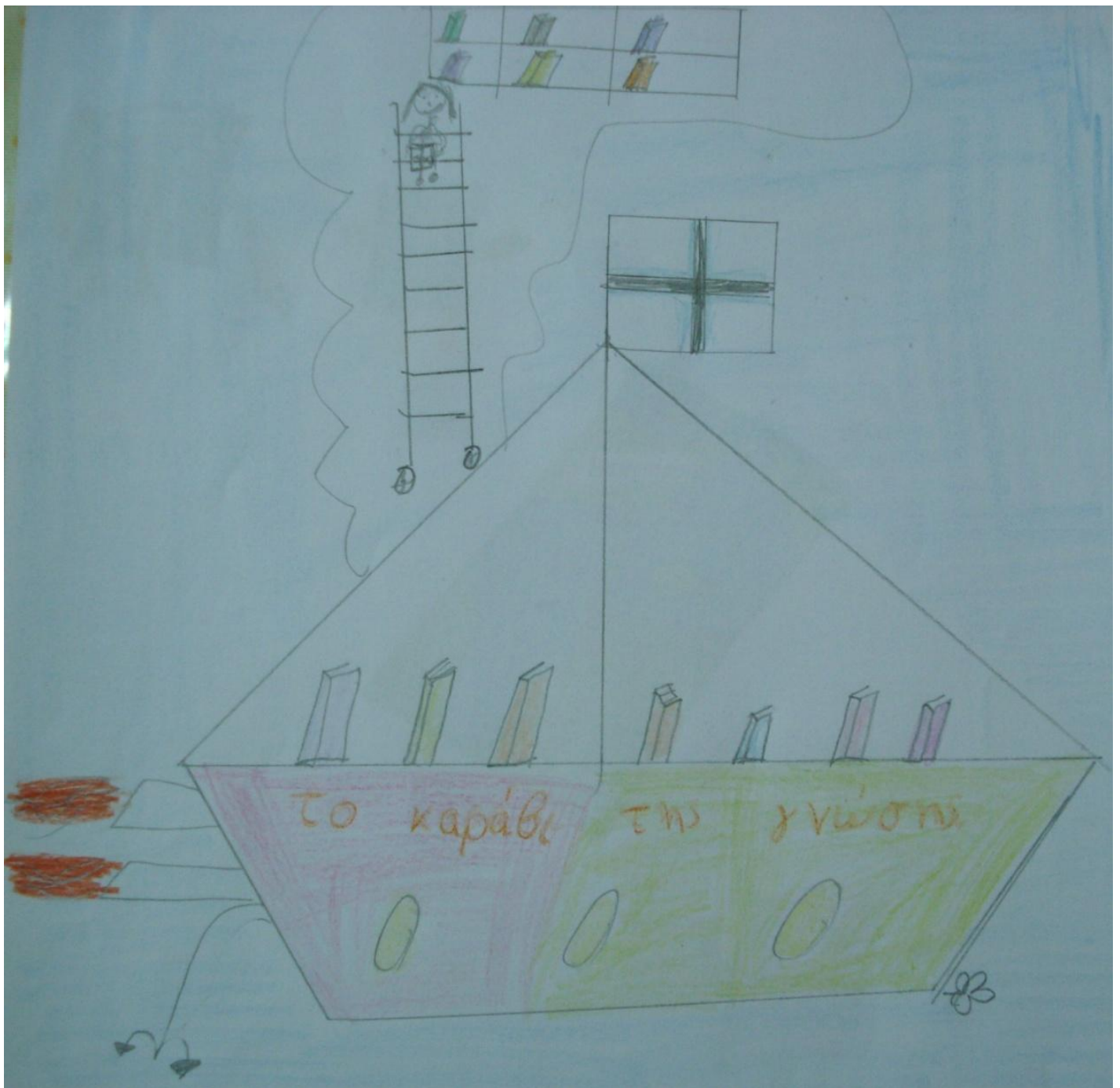
Όταν ξεκουράστηκαν αρκετά, αποχαιρέτησαν τους κατοίκους του Φαντασιόκοσμου και γεμάτοι όρεξη μπήκαν και πάλι στο καράβι τους για να ζήσουν τις νέες περιπέτειες που τους περίμεναν.

Καθώς όμως ήταν έτοιμοι να σαλπάρουν, άκουσαν δυο φωνές:

- Σταθείτε, περιμένετε! Θέλουμε να έρθουμε κι εμείς μαζί σας. Ήταν τα βιβλία του χορού και της φύσης που αναζητούσαν λίγη περιπέτεια.

Έτσι, λοιπόν, έφυγαν τα βιβλία μαζί με τους καινούργιους τους φίλους για νέες περιπέτειες.

- Αγαπητοί σύντροφοι, πετάχτηκε ενθουσιασμένο το λεξικό από την ιδέα που είχε, προτείνω ο επόμενος προορισμός μας να είναι...

- ... να είναι η Βιβλιούπολη, η χώρα των χαρούμενων βιβλίων με τους πρόσχαρους βιβλιοθηκάρους οι οποίοι τοποθετούν τα βιβλία εις τα ράφια μίας μαγικής βιβλιοθήκης. Να φανταστείτε ενίοτε ξεχνιούνται και διαβάζουσι βιβλία και πάνω εις την σκάλαν!
- Ελάτε, λοιπόν, τι περιμένουμε ας μπούμε στο καράβι της γνώσης και ας ανοίξουμε πανιά για εκεί, είτε ενθουσιασμένο ένα μικρό βιβλίο.
- Ναι, αλλά πώς θα πάμε ως εκεί, αναρωτήθηκαν τα βιβλία. Να ρωτήσουμε τον άτλαντα.

- Καλοί μου φίλοι, ως τώρα ποτέ δε σας χάλασα χατίρι. Δυστυχώς όμως ήρθε η ώρα που θα σας στεναχωρήσω. Κοιτάξτε και μόνοι σας! Εδώ είναι ο χάρτης με τη Βιβλιούπολη. Να, εδώ που βλέπετε αυτή τη μουντζούρα... Λυπάμαι αλλά δεν ξέρω πώς να πάμε ...

- Θα σας βρω τη λύση αμέσως, είτε το βιβλίο των χρωμάτων. Έχω ένα φίλο που δουλεύει στο χρωματοεργαστήριο. Αυτός μπορεί να μας προμηθεύσει με τα κατάλληλα χρώματα για να συμπληρώσουμε τη μουντζουρωμένη σελίδα.

Πράγματι τα βιβλία πήγαν βιαστικά στο εργαστήριο και βρήκαν το φίλο τους. Εκείνος τους έδωσε μια παλέτα κι ένα πινέλο και τους είπε να πάνε στο νησί του ουράνιου τόξου για να πάρουν τα φυσικά του χρώματα.

Τα βιβλία όμως δυσκολεύονταν πολύ και δε μπορούσαν να ανέβουν στο ουράνιο τόξο. Ήταν απελπισμένα.

- Μην απελπίζεστε. Η λύση βρίσκεται μέσα στις σελίδες μου, είπε το βιβλίο με τα μαγικά κόλπα. Ορίστε το βρήκα κιόλας! Αυτό είναι το μαγικό ξόρκι που θα μας βοηθήσει να σκαρφαλώσουμε στο ουράνιο τόξο! Εμπρός πάμε!

Κι έτσι άρχισαν να ανεβαίνουν. Όταν έφτασαν στην κορυφή...

- Πο πο! Τι πάθαμε. Άδικα κάναμε τόσο δρόμο! Το ουράνιο χρώμα έχει πετρώσει! Τι θα κάνουμε τώρα; αναρωτήθηκε το βιβλίο των φυτών.

- Μην ανησυχείτε! Δεν κάναμε τόσο κόπο για το τίποτα, απάντησε το βιβλίο των εργαλείων. Ορίστε στη 32 σελίδα μου έχω ένα σφυρί και μια πρόκα. Έλα, βιβλίο των αθλημάτων, πάρε τα.

Εκείνο τότε άρχισε να χτυπάει με δύναμη το ουράνιο τόξο μέχρι που άνοιξε μια μικρή τρυπούλα απ' όπου έτρεχε το ουράνιο χρώμα. Γέμισαν την παλέτα τους και το βιβλίο των χρωμάτων την πήρε με λαχτάρα μεγάλη. Όπως σηκώθηκε όμως βιαστικά και ανυπόμονα, γλίστρησε στο νερό της βροχής. Τα χρώματα σκορπίστηκαν πάνω στο χάρτη του άτλαντα. Τα βιβλία κοίταζαν με κομμένη τη σελίδα τους. Πάει χάθηκαν όλα!

Και τότε έγινε κάτι το εκπληκτικό! Τα χρώματα ταίριαξαν από μόνα τους και η μουντζουρωμένη σελίδα δημιουργήθηκε ξανά με το χάρτη να φαίνεται τώρα ολοκάθαρα!

Χαρούμενα τα βιβλία άρχισαν να φαντάζονται πώς θα ήταν η Βιβλιούπολη. Δεν ήξεραν πώς θα τους φέρονταν εκεί και τι σημασία θα τους έδιναν.

Η εγκυκλοπαίδεια που δεν ήταν ευκολόπιστη είπε:

- Προτιμώ να ήμουν στην παλιά μου βιβλιοθήκη παρά να κουραστώ τόσο πολύ για να πάω σε μια άγνωστη χώρα.

- Μα κυρία εγκυκλοπαίδεια, έχουμε καταφέρει τόσα πολλά ως εδώ που νομίζω αξίζει οποιαδήποτε κούραση, απάντησε το βιβλίο των ανακαλύψεων. Περιπέτεια, ανακαλύψεις, γνώση, αγωνία είναι μια διαδρομή, που αν δεν τη ζήσει κανείς, πραγματικά δε θα έχει ζήσει τίποτα!

- Έχεις δίκιο, συμφώνησε τελικά η εγκυκλοπαίδεια μετανιωμένη.

Μπήκαν και πάλι στο καράβι της γνώσης και σάλπαραν χαρούμενα. Η Βιβλιούπολη τους περίμενε τώρα πια! Το όνειρό τους θα γινόταν πραγματικότητα! Ή μήπως όχι;

- Και τώρα, δηλαδή, θα πάμε στη Βιβλιούπολη; ψιθύρισε το βιβλίο αιώνιες απορίες ξύνοντας τις σελίδες του.
- Σιγά, καλέ, με ξύπνησες, πετάχτηκε αναμαλλιασμένη μια ξεθωριασμένη χριστουγεννιάτικη ευχετήρια κάρτα που είχε παραπέσει στις σελίδες του.
- Πού ήσουν εσύ τόση ώρα;
- Κοιμόμουν του καλού καιρού. Κι έβλεπα κάτι αλλόκοτα μα πολύ αλλόκοτα όνειρα... Μα, τι κάνετε μαζεμένοι όλοι εσείς; ρωτάει η κάρτα. Από το ύφος σας κρίνω ότι πρέπει να είστε σε βαθιά απόγνωση. Έχω δίκιο ή άδικο;

- Δίκιο έχεις! Έχουμε ξεκινήσει για τη Βιβλιούπολη, αλλά δεν είμαστε πια και πολύ σίγουροι ότι θέλουμε να πάμε.
- Καλέ, και τι θα πάτε να κάνετε εκεί; Να πιαστεί πάλι ο ποπός σας στα σκονισμένα ράφια μιας βιβλιοθήκης και να χασμουριέστε όλη την ώρα από τη βαρεμάρα;
- Ωραία, εσύ τι προτείνεις, λοιπόν;
- Μη μακρηγορείς όμως γιατί είμαστε ήδη αρκετά κουρασμένοι, γκρίνιαξε η εγκυκλοπαίδεια.

- Προτείνω να πάτε να βρείτε τον Αι – Βασίλη και να του ζητήσετε να σας μοιράσει σαν χριστουγεννιάτικα δώρα στους απανταχού κατοίκους αυτού του πλανήτη! Έτσι μια καινούργια περιπέτεια θα αρχίσει για καθένα από εσάς.

- Άστο, φίλε! Ξέχνα το! Το έχουμε ξαναδεί το έργο! Πώς νομίζεις ότι καταλήξαμε να φιγουράρουμε στα ράφια αυτής της σχολικής βιβλιοθήκης; Οι μισοί από εμάς είμαστε δώρα και οι άλλοι μισοί δωρεές, είτε με στιβαρή φωνή το βιβλίο των αθλημάτων φανερά εκνευρισμένο. «Πολυλογού η κάρτα», ψιθύρισε στο βιβλίο με τα 110 καλύτερα ανέκδοτα.

- Νομίζω τότε ότι θα πρέπει να ψάξετε τη χώρα που ζει η έμπνευση και να ρωτήσετε τους κατοίκους της τους συγγραφείς. Αυτοί σίγουρα θα έχουν κάποια καλή λύση να σας προτείνουν. Άλλωστε είναι οι δημιουργοί σας! Στο μυαλό τους γεννηθήκατε, είτε νυσταγμένη η χριστουγεννιάτικη κάρτα έτοιμη να ξαναπέσει σε βαθύ ύπνο.

Τα βιβλία έμειναν με τις σελίδες τους ανοιχτές! Πώς δεν το είχαν σκεφτεί αυτό τόσο καιρό; Τι να κάνουν; Να ακολουθήσουν άραγε την παρότρυνση της ξεθωριασμένης κάρτας; Τελικά σε πολλές σκέψεις τους έβαλε η χριστουγεννιάτικη κάρτα.

Μετά από χρονοβόρες συζητήσεις αποφάσισαν να μούνε στο καράβι της γνώσης και να ταξιδέψουν στη χώρα της έμπνευσης. Με οδηγό τους τον άτλαντα έφτασαν έπειτα από πολύωρο ταξίδι.

- Επιτέλους φτάσαμε! Πόνεσαν οι σελίδες μου πια! είπε η χοντρούλα εγκυκλοπαίδεια.

- Τι παράξενη που είναι αυτή η χώρα! ψιθύρισε το βιβλίο με τα ποιήματα.

Καθώς περπατούσαν γύρω τους έβλεπαν πολύχρωμα δέντρα. Τα φύλλα των δέντρων ήταν σαν πράσινα σύννεφα και τα λουλούδια λαμπύριζαν σαν διαμάντια. Τα σπίτια ήταν βαμμένα στο χρώμα του ουράνιου τόξου και έμοιαζαν με πίνακες αφηρημένης τέχνης.

- Κουράστηκα. Δεν αντέχω άλλο. Πρέπει να ξεκουραστώ για να μπορέσω να συνεχίσω, είπε η χοντρούλα εγκυκλοπαίδεια.

Με τη γκρίνια της αναγκάστηκαν να σταματήσουν στο πρώτο πανδοχείο που βρήκαν μπροστά τους. Για καλή τους τύχη το πανδοχείο διεύθυνε ένας πολυβραβευμένος συγγραφέας βιβλίων επιστημονικής φαντασίας. Μάλιστα συζήτησαν μαζί του και για το τελευταίο βιβλίο το οποίο αναφερόταν στα ταξίδια στο μέλλον με τη χρονομηχανή.

- Πολύ ενδιαφέρον μου ακούγεται, είπε το βιβλίο των μεγάλων εφευρέσεων.

- Τι είναι αυτή η χρονομηχανή; ρώτησε γεμάτο απορία το βιβλίο των μαγικών κόλπων.

- Χρονομηχανή εστί πολύπλοκον μηχάνημα ταξιδίων εις το μέλλον, είπε κομπάζοντας το λεξικό.

- Πολύ θα θέλαμε να ταξιδέψουμε στο μέλλον, είπαν όλα τα βιβλία με μια φωνή. Θα θέλαμε να μάθουμε πώς θα είναι τα βιβλία στο μέλλον!

Ο συγγραφέας άνοιξε το βιβλίο του στη σωστή σελίδα με τη χρονομηχανή και τους το έδειξε. Ήταν ένα δαιδαλώδες μηχάνημα με πολλά κουμπιά όπου διάλεγες το έτος στο οποίο θα ήθελες να ταξιδέψεις.

Στη στιγμή το βιβλίο με τα μαγικά κόλπα ζωντάνεψε μπροστά στις σελίδες τους το μηχάνημα και αμέσως ο άτλαντας που λάτρευε τα ταξίδια πήδησε μέσα πρώτος κι έπειτα οι φίλοι του τον ακολούθησαν. Έτσι ξεκίνησε γι' αυτούς μια νέα περιπέτεια...

Το βιβλίο των υπολογιστών άρχισε να πληκτρολογεί το έτος 3500μ.Χ. Τα βιβλία ξαφνικά στροβιλίζονται όλα και, ως δια μαγείας, μεταφέρονται στο μέλλον.

Καθώς βγαίνουν από τη χρονομηχανή προβάλλεται μπροστά τους ένας εντελώς νέος κόσμος. Η ατμόσφαιρα ήταν πεντακάθαρη. Τα καινούργια υπερσύγχρονα αυτοκίνητα ήταν ιπτάμενα και στο πέρασμά τους αφήναν ευχάριστες οσμές. Το γκαζόν άλλαζε χρώμα με τη βοήθεια των υπολογιστών. Πο πο! πόσο διαφορετικός ήταν αυτός ο κόσμος!

- Πώς να είναι άραγε τα βιβλία σ' αυτόν τον κόσμο; ρώτησε το βιβλίο με τις απορίες.

Προχωρώντας στο δρόμο συνάντησαν ένα κατάστημα που πουλούσε βιβλία. Όμως στη βιτρίνα δεν υπήρχε κανένα βιβλίο όμοιό τους!!!

- Τι είδους βιβλία είναι αυτά; ρώτησε έναν περαστικό το βιβλίο με τις εφευρέσεις. Απόρησε εκείνος και τους προσπέρασε χωρίς καν να τους απαντήσει.

- Ας μπούμε μέσα να δούμε μόνοι μας πώς είναι τα βιβλία, αποφάσισαν όλοι.

- Παρακαλώ, περάστε από δω να σας ξεναγήσω, προθυμοποιήθηκε ένας χαμογελαστός υπάλληλος. Εδώ βλέπετε τη νέα μορφή των βιβλίων. Κι αν αναρωτιέστε τι έγιναν τα βιβλία με τη δική σας μορφή ακολουθήστε με και θα δείτε.

Τους οδήγησε σε μια παλιά αίθουσα όπου βρίσκονταν τα παλιά βιβλία που τους έμοιαζαν όμορφα τακτοποιημένα σε μεγάλα ράφια. Τα βιβλία είναι σοκαρισμένα με όλα αυτά που βλέπουν! Πόσο διαφορετικά έχουν γίνει τώρα πια και πόσο διαφορετικός είναι ο τρόπος που τα χρησιμοποιούν οι άνθρωποι!

- Εμείς φταίμε που επιτρέψαμε να μας σκανάρουν στη ΝΑΣΑ, είτε το απογοητευμένο βιβλίο της φύσης. Εδώ όλα σχεδόν τα βιβλία είναι σε ψηφιακή μορφή.

- Γιατί άραγε να μας συμβαίνει αυτό; ρώτησε η χοντρούλα εγκυκλοπαίδεια.

- Έτσι είναι η τεχνολογία. Εξελίσσεται πολύ γρήγορα, είτε το βιβλίο των υπολογιστών.

Τα βιβλία απογοητευμένα έφυγαν από το βιβλιοπωλείο.

Προχωρώντας μέσα στην πόλη και συζητώντας για όλα όσα είχαν δει, έφτασαν σε μια φτωχογειτονιά. Στα σκαλιά ενός σπιτιού είδαν δυο μικρά παιδιά. Κοντοστάθηκαν. Δεν πίστευαν στις σελίδες τους!

- Μα το εξώφυλλό μου! Κοιτάξτε εκεί! Τα παιδιά διαβάζουν ένα βιβλίο σαν κι εμάς! Ένα βιβλίο μάλιστα με μύθους! θριαμβολόγησε το βιβλίο με τους μύθους.

Τα βιβλία αναθάρρησαν.

- Ωστε δεν τέλειωσε η ζωή μας! είπαν με μια φωνή και αναστέναξαν ανακουφισμένα.

Με μεγάλη περιέργεια μπήκαν μέσα στο σπίτι για να δουν αν υπάρχουν κι άλλα βιβλία σαν κι αυτά. Ανακουφίστηκαν όταν διαπίστωσαν ότι δεν είχε εξαφανιστεί τελείως το είδος τους, αφού υπήρχαν δύο βιβλιοθήκες γεμάτες με παμπάλαια βιβλία.

Χωρίς να χάσουν καιρό σκαρφάλωσαν σ' αυτές κι άρχισαν να βλέπουν τους τίτλους των συγγενών τους. Ξαφνικά όλοι τρόμαξαν από μία λεπτή τσιριχτή φωνή.

- Εδώ, εδώ, ελάτε, αγαπημένοι μου φίλοι! Ανακάλυψα ένα βιβλίο που μας αφορά. Είναι συγκλονιστικό! Δεν θα πιστεύετε στις σελίδες σας, φώναξε το βιβλίο των ανακαλύψεων. Εδώ μέσα έχει μια φωτογραφία της παλιάς μας βιβλιοθήκης. Τρέξτε!

- Καλέ, περιμένετε κι εμένα, είτε η χοντρούλα εγκυκλοπαίδια, που δεν μπορούσε να τρέξει γρήγορα όσο οι φίλοι της. Έχασα ένα κεφάλαιο να σας κυνηγάω!

Κανείς όμως δεν της έδωσε σημασία, αφού η αγωνία τους είχε φτάσει στο οπισθόφυλλό τους. Μόλις είδαν τη φωτογραφία και τον τίτλο του βιβλίου «Η επανάσταση των βιβλίων του 2012 και τα αποτελέσματά της. Παγκόσμια θλίψη», άρχισαν να χάνουν γράμματα.

- Μην σπρώχνεσθε, συνάδελφοι. Αναμείνατε ολίγον διά να σας αναγνώσω το περιεχόμενο τούτου του πονήματος, πήρε την πρωτοβουλία το λεξικό, προκειμένου να αποφευχθεί ο συνωστισμός και το σπρωξίδι και, άρχισε να διαβάζει.

Το βιβλίο αυτό αφορούσε στη δική τους περιπέτεια, αλλά επισήμαινε στο μεγαλύτερο μέρος του την κατάσταση που επικράτησε στο σχολείο μετά την «επανάστασή» τους.

Αναφερόταν λοιπόν στην επόμενη μέρα, η οποία ήταν τραγική για όλους στο σχολείο. Μόλις είδαν τη βιβλιοθήκη άδεια, δάσκαλοι και μαθητές, αναστατώθηκαν αρχικά, αλλά στη συνέχεια ξαφνιάστηκαν, αφού η πόρτα της βιβλιοθήκης δεν ήταν παραβιασμένη. Ήταν απλώς ανοιχτή. Άρα, κλέφτες δεν τα είχαν πάρει. Τι συνέβη άραγε;

Ψάχνοντας ψάχνοντας για ώρες πολλές η κυρία Αντωνία, η υπεύθυνη της βιβλιοθήκης του σχολείου, βρήκε μια ετικέτα κολλημένη στην πόρτα που έγραφε: «Φεύγουμε για να αναζητήσουμε μια καλύτερη ζωή. Εσείς μας κακομεταχειριστήκατε. Και μη μας ψάξετε ποτέ».

Αμέσως η κυρία Αντωνία ανακοίνωσε στα παιδιά το δυσάρεστο γεγονός. Όλα βγήκαν στο προαύλιο κι άρχισαν να κλαίνε, ακόμα κι αυτά που είχαν φερθεί άσχημα στα βιβλία, παρακαλώντας να γυρίσουν πίσω και υποσχόμενα ότι θα τα σέβονται και θα τα προσέχουν.

Διάβαζαν για πολλές ώρες το βιβλίο. Πολύ συγκινημένα θέλησαν να επιστρέψουν στο σχολείο το συντομότερο δυνατόν. Αλλά πώς θα γινόταν αυτό, αφού βρίσκονταν 1488 χρόνια μετά;

Τότε το αιωνόβιο φεγγάρι που είχε παρακολουθήσει όλη την περιπέτειά τους και ήξερε όσα είχαν συμβεί στο σχολείο έριξε το φως του μες στις σελίδες τους και τους είπε:

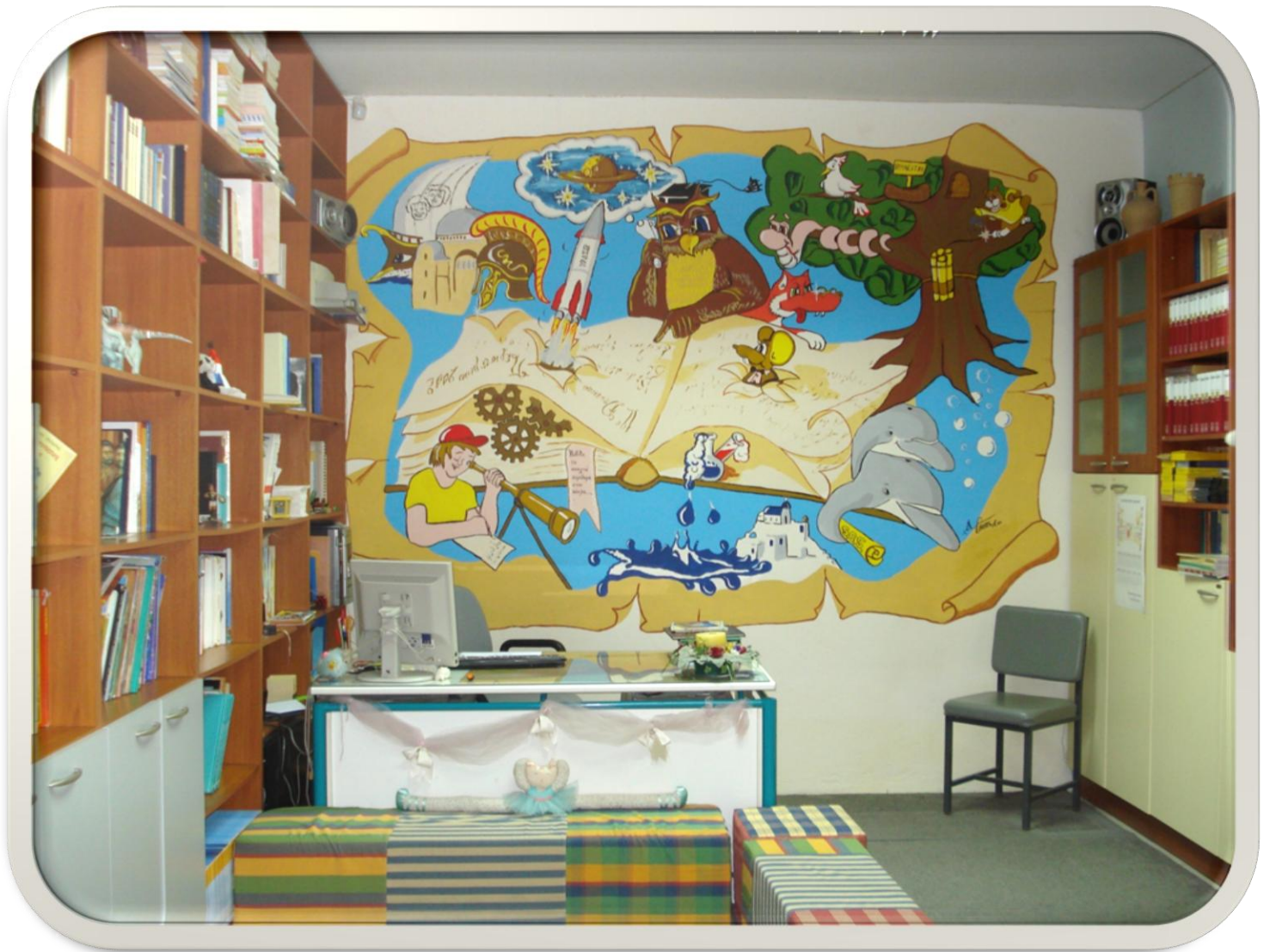
- Ελάτε, καλά μου βιβλία. Μη στενοχωριέστε. Ξέρω πόσο λυπημένα είστε και πόσο σας έχουν ανάγκη τα παιδιά. Έχουν μετανιώσει πραγματικά. Ακολουθήστε το φως μου και θα σας μεταφέρω αστραπιαία στο σχολείο.

Τα βιβλία χωρίς δεύτερη σκέψη πήδηξαν μέσα στο φως του φεγγαριού που τα οδήγησε στις θέσεις που είχαν στη βιβλιοθήκη του σχολείου.

Την επόμενη μέρα τα παιδιά στενοχωρημένα πήγαν στο σχολείο, χωρίς να ξέρουν την έκπληξη που τους περίμενε. Στο πρώτο διάλειμμα η κυρία Αντωνία πηγαίνοντας στη βιβλιοθήκη και βλέποντας ότι τα βιβλία ήταν στα ράφια τους δεν έχασε χρόνο. Πήρε το μικρόφωνο και το ανακοίνωσε στα παιδιά. Εκείνα άρχισαν να ζητωκραυγάζουν και να χοροπηδάνε απ' τη μεγάλη τους χαρά.

Από κείνη την ημέρα οι επισκέψεις των βιβλίων στα σπίτια των παιδιών έγιναν συχνότερες και η βιβλιοθήκη ήταν κάθε μέρα σχεδόν άδεια, όχι απ' την «επανάσταση» των βιβλίων, αλλά από τη δίψα των παιδιών για διάβασμα. Επιπλέον, κανένα βιβλίο δεν ξανατραυματίστηκε κι έτσι ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα... με τα βιβλία!!!

**Η βιβλιοθήκη του σχολείου μας
και οι... πρωταγωνιστές της ιστορίας μας**

Τα βιβλία μιας βιβλιοθήκης, απογοητευμένα από τη συμπεριφορά των παιδιών, αποφασίζουν να επαναστατήσουν και να φύγουν μακριά αναζητώντας καλύτερη συμπεριφορά και μεταχείριση.

Τι θα γίνει όμως όταν μετά από πολλές περιπέτειες ανακαλύψουν πόσο λάθος είχαν κάνει;

Θα μπορέσουν, άραγε, να ξαναγυρίσουν στην αγαπημένη τους βιβλιοθήκη;

